

VELVET

velvet.26 | οκτώβριος 07 | διανέμεται δωρεάν

cinema | music | fashion | art | architecture | new media | comics | football | events

1η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ 2007

DESTROY ATHENS

10.09 - 18.11. 2007 www.athensbiennial.org

DESIGN: FUTURA PUBLICATIONS PHOTO: ANTONIS BOZADAKIS, 2007

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ
ΙΔΡΥΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Deutsche Bank

first we take Athens./04

obsession./06

People are strange

camera./08

30ο Φεστιβάλ Δράμας | Roy Andersson |
Porn ! Porn ! Porn ! | Persona: Zbigniew
Cybulski

new media./14

Goodbye Privacy
Εντυπώσεις από τη φετινή Ars Electronica (μέρος Β)

b-sides./16

Songs from a room | Julie Tippex | What would
have happened if... Lee Hazlewood | Pick-up |
Indie labels: Farce Recordings

size./26

Apocalypse soon... | Friends

art./30

Προσοχή! Τέχνη | Art Agenda |
Omlite elinika?: Rodeo Gallery

architecture./38

After the fall

comics./40

San Diego Comics Con 2007 | Nate
Powell – Sounds of your name

football./42

Oh, girl...

pot pourri./44

zeppelin./46

Some Velvet Morning: οκτώ σκέψεις

my space whore./48

Bondage Fairies' Elvis Creep

VELVET

τεύχος.26 / οκτώβριος 07
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λόγκις & Άρνς Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζαργάφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:

Νίκος Αθανασίου

Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λόγκις & Άρνς Ιωνάς

(first we take Athens)

Νατάσα Χτενά

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Άγκις Καπράνος

Αντρέας Κίκπρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Γιάγκος Κολλιαράς

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιάδης

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Μηνάς Μηνασιάς

Χριστίνα Ροδοπούλου

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παπαϊωάννου

(books)

Ηλίας Παναχαράκης

(football is life)

Αντρέας Κίκπρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφυλλίδη

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος

Δαγρετζίκος, Αλέξανδρος Ζωιο-

πούλου, Ξένια Καθηκτοσόγλη,

Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος

Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου,

Dr. Faux, Αφροδίτη Ψαρρά

Stylist:

Μαριανίνα Σέττα

Φωτογράφος:

Άγγελος Καϊτάνης

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

SIDEWALKING

Πολλιά ακούσαμε τον τελευταίο καιρό με τις εκλογές... για την Ελλάδα, να την αλλιάξουμε, να προχωρήσουμε, οι τομές, η πορεία μας, οι διορθωτικές κινήσεις, «εμείς», «αυτοί», πώς θα πάμε μπροστά, η διεθνής σκηνή, η Ευρώπη, η οικολογία, τα διλήμματα, τα οράματα... τι περίεργο πράγμα... πάντα αισθανόμαστε ότι μιλάνε για κάτι άλλο από αυτό που έχουμε στο μυαλό μας... σαν να βρισκόμαστε σε άλλους πλανήτες... είναι τρελό ότι όλες οι παραπάνω λέξεις-κλειδιά για τη γλώσσα τους είναι και για εμάς πάρα πολύ σημαντικές, αλλιά όταν λέμε εμείς Ελλάδα έχουμε μια αίσθηση DIY... η Ελλάδα είναι η πατρίδα αυτού του πράγματος (μεγάλη κουβέντα αυτή τώρα... δείτε φωτό για να πάρετε μια εικόνα), όταν λέμε να αλλιάξουμε, εννοούμε να αλλιάξει η βλαχομπαροκκυθαδικοτρέντυ νοοτροπία, όταν λέμε η διεθνής σκηνή και η Ευρώπη εννοούμε τις μουσικές, τις ταινίες, τα ντυσίματα, τα clubs, τα live, τα φεστιβάλ... όταν λέμε να προχωρήσουμε δεν εννοούμε να βολέψουμε κανέναν κανακάρη-θρεφτάρι, να μπουκάρουμε κάπου και να την κυλάμε... όταν λέμε οράματα εννοούμε όλα αυτά τα μικρά και μεγάλα πράγματα που μας πωρώνουν και δεν έχουν να κάνουν με χρήματα (Προσοχή!!! Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θέλουμε χρήματα... και θέλουμε και θα τα έχουμε... έτσι περνάμε καλύτερα, ε;)... ένα σινγκλάκι, ένα βιβλίο, ένα φιλί, ένα περιοδικό, ένα συγκρότημα, οι φίλοι μας, η αγάπη, ένα ποτό... όταν λέμε για οράματα μιλάμε για όλα αυτά τα πράγματα που αυτοί ποτέ τους δεν πρόκειται να καταλάβουν (δυστυχώς ή ευτυχώς;)

FREESOUL
BE YOUR OWN BRAND

WESC

PLAYBOY
accessories

© WeAretheSuperlativeConspiracy

ODESSA
FOOTWEAR

BABYCHAM

DUNDERDON

NANNY STATE

CONVERSE

One Million Bucks

Bench.

HOMEB0Y

VANS

RINGSPUN

της Νατάσας Χτενά

Βρέθηκα να κοιτώ με απο-
χάυνωση και μια σταγόνα ζήλιας,
πιθανώς, την καταπληκτική φυσική
ομορφιά στο video installation
“Heart All This & Dogg” του
Torbjorn Rodland, στα εγκαίνια της
Destroy Athens. Για μένα προσωπι-
κά, μία από τις κορυφαίες στιγμές
της έκθεσης / Με Parisian Café
Music στ’ αυτιά σε λεωφορείο της
γραμμής 802, ονειρευόμενη ένα
Παρίσι που ίσως δε γνωρίσω ποτέ
έτσι όπως πραγματικά θα ήθελα /
Χωρίς εισιτήρια για το “Control”. Η
κλασική Ελληνίδα ρε γαμώτο.

Είδα μία από τις εντυπωσιακότερες εμφανίσεις των Victory Collapse, οργανωμένη από το duo Legal Tender στο Bios, με συναισθηματικό highlight, αναμφίβοτα, την για πρώτη φορά πραγματικά αξιόλογη εκτέλεση του "Brother". Καλός ο Momus, καλύτεροι, όμως, οι Victory Collapse. Ε, δηλαδή πώς να το κάνουμε τώρα;... / Έναν ασυνήθιστα ευάλωτο Al Pacino να εξεργειά την προ-AIDS γκέι κοινότητα της Νέας Υόρκης σε μία δυνατή, αληθιά και ιδιότροπη ταϊνιά του William Friedkin με τίτλο «Το Ψωνιστήρι», που προβλήθηκε φέτος στις Νύχτες Πρεμιέρας. Αυτός ακριβώς ο Pacino μάς έχει ρέψει αληθινά.

Άκουσα το απλώς πανέμορφο Static των No Clear Mind / Ένα «μη εμο» στο Σύνταγμα να με ρωτάει την ημέρα των εκλογών: «Το μαλλί σου το έβαψες μήπε για ΝΔ και έτσι;» / Ξανά και ξανά και ξανά το “Eliminate” των To My Boy με αφορμή την επερχόμενη εμφάνισή τους το Νοέμβριο στην Αθήνα. Έκσταση / Την κρυφή και όμως πανανθρώπινη επιθυμία για αποδοχή, εκτίμηση και αγάπη μέσα από το στόμα νεαρής Ασιάτισσας, στο βίντεο K-Stains της Ισπανίδας Anna Laura Alaez που εκτίθεται ως κομμάτι του “Everyday Stories” στην Ελληνοαμερικανική Ένωση... *I would like everyone to notice that I'm different, that I'm special* / Από διερχόμενο όχημα, περασμένα μεσάνυχτα στην Ιερά Οδό: «Πού 'σαι μωρέ βρωμιάσαρσασα!»

Έφαγα ψητό ψωμί επικαλυμμένο με prosciutto και gorgonzola σε συνοδεία γαργαλιστικού λευκού κρασιού στη vinerie Crudo, στο Γκάζι / Trashy π्लाστικό κρουασανάκι και καφέ-ποδόλυτρο, στην πτήση Θεσσαλονίκη-Αθήνα των Ολυμπιακών Αερογραμμών. Τουλάχιστον θυμολικό, θα έλεγα / Πολύ σολομό. Το καλύτερο; Τραγανές μπρουσκέτες με τυρί Philadelphia, καπνιστό σολομό και άνηθο, πίνοντας ένα επιβλητικό Kir Royal στο χαλαρό πάνω πάτωμα του Circus, στη Σκουφά. Επίσης, λαχταριστό ψητό σολομό από το πιάτο της αδερφής μου στις Γιάντες της οδού Βαητετισίου, μαζί με ολόφρεσκα, ζεστά σερβιρισμένα ψωμάκια. Σχεδόν θεϊκά ήταν τα άτιμα.

first we take Ahtens./05

Η Λουκία Αθαβάνου περιγράφει τα βίντεό της ως σκοτεινά χιουμοριστικές εξερευνήσεις της θηλυκότητας όσον αφορά την επιθυμία, την εξάρτηση και το τραύμα. Αποσπώντας στιγμιότυπα από δημοφιλείς ταινίες και κινούμενα σχέδια συμπυκνώνει και επεξεργάζεται ψηφιακά το υλικό, δίνοντας έμφαση σε λεπτομέρειες που αρχικά είχαν υπαχθεί στη «γενική φόρμα» στις ταινίες αυτές (όπως πρώτα πλάνα των ματιών γυναικείων χαρακτήρων). Με αφορμή την βράβευση της Ελληνίδας εικαστικού από το ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, το Velvet μίλησε μαζί της:

Πώς θα χαρακτήριζες τη δουλειά σου;

Video κολλάζ σε μορφή εγκατάστασης με αναφορές στο σινεμά.

Τα έργα σου σχολιάζουν κατά κάποιον τρόπο τους μοντέρνους καιρούς. Τι είναι αυτό που σε ενθουσιάζει και τι αυτό που σε αποιάζει περισσότερο σχετικά με τη ζωή στον 21ο αιώνα;

Μ'ενθουσιάζει το γεγονός ότι μπορεί κανείς να ταξιδέψει εύκολα όπου θέλει και να κατεβάσει απ' το internet μουσική και ταινίες. Με τρομάζει η καταστροφή του περιβάλλοντος, ο καρκίνος και οι αυξανόμενες δυσκολίες στις διαπροσωπικές σχέσεις.

Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σου κινηματογραφιστές / καλλιτέχνες;

Ορισμένοι κινηματογραφιστές: οι Michael Haneke, David Lynch και Disney. Από καλλιτέχνες: οι Cristian Marcley, Kandis Breitz, Douglas Gordon.

Άκουσες κάποιο συγκρότημα / μουσικό τον τελευταίο καιρό που σε ενθουσίασε;

Tous Mary and the boy...

Τι αποτελεί τη μεγαλύτερη πηγή έμπνευσης για σένα, στη ζωή σου και στην τέχνη σου;

Το σινεμά, η ψυχανάληψη και ο κίτρινος τύπος.

PEOPLE ARE STRANGE

Πίστη και παραίτηση: μάλλον δεν υπάρχει τρόπος να ξεκολλήσουμε από τις φωτογραφίες που τράβηξε η Diane Arbus.

του Δημήτρη Ποιτιάκη

Τι είναι η φωτογραφία; Ένα κλικ. Άμα κάτσει, έκατσε. Έτσι δεν είναι; Όχι ακριβώς. Έχει βέβαια κατά την άποψή μου μια βάση ο παραπάνω συλλογισμός, αλλά παραείναι αφαιρετικός και θα μας λιντσάρουν οι χιλιάδες φωτογράφοι εκεί έξω.

Λίγη σημασία έχει πάντως, εν προκειμένω, αφού η Diane Arbus δεν ήταν φωτογράφος. Ήταν δηλαδή (πίστευε με πάθος στο μέσο που επέλεξε για να εκφραστεί και είχε όλες τις εμμονές και τα φετίχ των φωτογράφων με τις κάμερες, τις δυνατότητές τους και τα τεχνικά τους χαρακτηριστικά), ήταν επίσης συγγραφέας, εικαστικός, ανήσυχος ιδιοφυές πνεύμα. Αυτό που προσπαθώ να ψηλίσω είναι ότι πολλοί ελάχιστοι φωτογράφοι υπήρξαν ποτέ τόσο σημαντικοί καλλιτέχνες όπως η Diane Arbus. Ειδικά αν δεχτούμε τον ορισμό του Ακίρα Κουροσάβα, σύμφωνα με τον οποίο «καλλιτέχνης είναι αυτός που δεν αποστρέφει το βλέμμα». Και η Arbus κοιτούσε κατάματα, αναζητώντας μια αλήθεια παράξενη και πολιτική και βαθιά που δεν μπορούμε όχι μόνο να την εκφράσουμε, αλλά ούτε να την αντιληφθούμε καν, αν δεν τη δούμε φωτογραφημένη. Είχε πει χαρακτηριστικά ότι «η φωτογραφική συνθήκη είναι ίσως η συνθήκη του να βρίσκεσαι διαρκώς στα όρια του να προσηλυτιστείς οτιδήποτε...» και τα πορτρέτα της έμοιαζαν με «επείγοντα περιστατικά σε αργή κίνηση», με την ίδια να νοιώθει διαρκώς ότι βρίσκεται στο μάτι κάποιου κυκλώνα.

Η γυναίκα που είχε υπογραμμίσει πιστοίρια τη ρήση του Πλάτωνα «δεν βλέπουμε κάτι επειδή είναι ορατό, γίνεται ορατό επειδή το βλέπουμε», γεννήθηκε στις 14 Μαρτίου του 1923 στη Νέα Υόρκη από εύπορους γονείς Εβραϊκής

καταγωγής. Το πατρικό της επίθετο ήταν Nemerov κι ο αδελφός της Howard υπήρξε σημαντικός εκπρόσωπος της μεταπολεμικής αμερικανικής ποίησης. Στα 15 της γνώρισε και ερωτεύτηκε τον επίσης ακόμα έφηβο ηθοποιό-φωτογράφο, Allan Arbus, τον οποίο τρία χρόνια αργότερα

μόνα τους – διεκδικώντας πρώτα μια άμεση επαφή με το υποκείμενο, αναγνωρίζοντας πάντα την πολυπλοκότητα, αλλά και τη μοναδικότητα κάθε ανθρώπου

ρίστες της ζωής και της πόλης, εκτιμώντας τη μοναδικότητά τους, δεν τους αποκαλούσε freaks, αλλά «singular people». Γύρω στο 1960, είχε γράψει: «και η αποκάλυψη ήταν κάτι σαν αυτό που λαμβάνουν οι άγιοι στα βουνά – άλλο ένα κεφάλαιο στην ιστορία του μυστηρίου».

Η Diane Arbus δεν έστηνε ακριβώς τα ανθρώπινα θέματά της – περίμενε να στηθούν από μόνα τους – διεκδικώντας πρώτα μια άμεση επαφή με το υποκείμενο, αναγνωρίζοντας πάντα την πολυπλοκότητα, αλλά και τη μοναδικότητα κάθε ανθρώπου που φωτογράφιζε.

παντρεύτηκε. Μαζί έγιναν ένα διάσημο ντουέτο φωτογράφων μόδας. Ο γάμος διαλύθηκε το 1959, πιο πριν όμως είχαν προλάβει να κάνουν δύο κόρες, ενώ ήδη η Diane είχε επιλέξει άλλους φωτογραφικούς δρόμους. Από την προηγούμενη χρονιά μάλιστα, είχε εγκαταλείψει την τεχνική του cropping και τη θεωρία που ήθελε την αληθινή φωτογραφία να κρύβεται κάπου στο αρνητικό κι έπρεπε ν' ανακαλυφθεί με το μικροσκόπιο. Η Arbus – ειδικά μετά τη γνωριμία της με τον Alexey Brodovitch και τον Richard Avedon στην αρχή των 60's – επιζητούσε πλέον να αποκρυσταλλώσει ένα πραγματικό συμβάν σε πραγματικό χρόνο σ' όλη την επιφάνεια του αρνητικού. Τον ίδιο καιρό εγκατέλειψε και την παλιά μηχανή της για μια Rolleiflex «medium format twins lens reflex». Ο στόχος της όμως παρέμενε ο ίδιος. Αυτό που ήθελε, σύμφωνα με την αίτηση που έκανε το 1963 ζητώντας υποτροφία (την οποία πήρε) από το Ίδρυμα Guggenheim, ήταν «να φωτογραφήσει τις πολλές και ποικίλες τελετές της εποχής μας». Η Diane Arbus δεν έστηνε ακριβώς τα ανθρώπινα θέματά της – περίμενε να στηθούν από

που φωτογράφιζε. Τα υποκείμενα στις φωτογραφίες της τα όριζε ως εξής: «...άνθρωποι που εμφανίζονται ως μεταφορές και ζουν κάπου πέρα από μας, ως εφευρέσεις της δικής τους πίστης, καθέννας τους συγχρόνως δημιουργός και ήρωας ενός αληθινού ονείρου, μέσα στο οποίο δοκιμάζεται το δικό μας κουράγιο – έτσι ώστε να αναρωτηθούμε πάλι αν' την αρχή τι είναι πραγματοποιήσιμο και τι αναπόφευκτο και τι πιθανό και τι μπορεί να συμβεί σ' αυτό που είμαστε... Η αγαπημένη μου κατάσταση είναι να πηγαίνω εκεί που δεν έχω πάει ποτέ... Αυτό που δεν έχω δει ποτέ πριν, αυτό είναι που αναγνωρίζω... Τα βαμπίρ είναι μια μεταφορά για τον εθισμό στην εξουσία. Κάθε δολοφόνος έχει ανάγκη από ένα θύμα ...Οι freaks είναι ένα παραμύθι για μεγάλους. Μια μεταφορά που αιμορραγεί...»

Ένα από τα ισχυρά κλισέ για τις εικόνες της είναι ότι έκανε τους «κανονικούς» ανθρώπους να μοιάζουν freaks και τους freaks να μοιάζουν «κανονικοί». Όποιο κι αν ήταν όμως το άτομο, εκείνη ήθελε να το δει μέσα από το φακό της τη στιγμή που βρίσκεται «ελαφρά εκτός ηλαισίου, εκεί που αισθάνεται σαν στο σπίτι του». Όσο για τους outsiders κατε-

Ένα άλλο κλισέ είναι ότι έψαχνε το διάβολο στις λεητομέρειες (και ενδεχομένως συχνά τον έβρισκε). Την Arbus την ενδιέφεραν οι πάσης φύσεως διαφορές – η ιδέα ότι τίποτε δεν εμφανίζεται το ίδιο ποτέ ξανά: «Όλοι έχουν αυτό το πράγμα όπου αληθινώς θέλουν να φαίνονται κι αληθινώς βγαίνουν, κι αυτή τη διαφορά είναι που προσέχει κανείς σε μια φωτογραφία. Βλέπεις κάποιο στο δρόμο κι αυτό που προσέχεις πάνω του είναι κάποιο αμυδρό έστω ελάττωμα. Όλη μας η πόζα είναι ένα σήμα της εικόνας που θέλουμε να έχουν οι άλλοι για μας, αλλά οι άλλοι βλέπουν άλλο πράγμα. Είναι αυτό το χάσμα ανάμεσα στον σκοπό και το αποτέλεσμα που μ' ενδιαφέρει ...» Η Diane Arbus αυτοκτόνησε στις 26 Ιουλίου του 1971 στο διαμέρισμά της στο Γκρίνουιτς Βίλτζ του Μανχάταν. Πρώτα κατάπνε μια φούχτα βαρβιτουρικά και κατόπιν έκοψε τις φλέβες της. Για καθόλου οργιάζαν οι φήμες ότι είχε φωτογραφήσει την αυτοκτονία της, αν υπήρξαν όμως τέτοιες εικόνες, δεν δόθηκαν ποτέ στη δημοσιότητα. Τα λόγια της Diane Arbus που αναφέρονται είναι κυρίως μεταφρασμένα από το αριστουργηματικό βιβλίο «Diane Arbus: Revelations» (Random House).

camera./08

30^ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΔΡΑΜΑΣ

ΜΙΚΡΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΤΙ ΣΑΣ

του Άκη Καπράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

Τι είναι το Φεστιβάλ Δράμας; Μην είναι ένας τόπος συνάντησης μικρομηκάδων, που έχουν τη μοναδική ευκαιρία να προβάλουν την δουλειά τους σε ένα κοινό ανυποψίαστο; Και τι είναι η ταινία μικρού μήκους; Ένα αυτόνομο φιλημικό και, κυρίως, δραματουργικό είδος, ή απλά το πρώτο βήμα για να οδηγηθεί κανείς στην περιπέτεια του μεγάλου μήκους και, κατ' επέκταση, του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Για το τελευταίο η απάντηση είναι σχετικά εύκολη. Οι μικρομνικάδες άλλωστε (τουλάχιστον οι περισσότεροι εξ αυτών) είναι πολύ συνειδητοποιημένοι. Σου λέει, είναι κατώτερο το διήγημα σε σχέση με το μυθιστόρημα; Δηλαδή, ένα καλοκαιρινό μυθιστόρημα ελληνίδας συγγραφέα αξίζει το ίδιο με ένα διήγημα τριών σελίδων του Γκι Ντε Μονασάν; Ντάξει, χονδροειδές το παράδειγμα, αλλά παίρνετε μια ιδέα. Και η αλήθεια είναι ότι άνθρωποι σαν τον Αχιλλέα τον Κυριακίδη, επιμένουν χρόνια στο μικρό μήκος, σκηνοθετώντας μικρά διαμάντια που δεν θα μπορούσαν να «αναπτυχθούν» σε οποιοδήποτε άλλο μέσο. Οπότε η απάντηση εδώ είναι σχετικά εύκολη. Ναι μεν, καλό είναι να μαθαίνεις τα μυστικά της Έβδομης Τέχνης, αλλά χίλιες φορές καλύτερα ένα πεντάλεπτο διαμάντι παρά μια δίωρη μίζερη παπαρίτσα.

Αλλά το πρώτο ερώτημα παραμένει δίχως απάντηση. Οκ, από τη μια, ευτυχώς που υπάρχει και αυτό το Φεστιβάλ. Από την άλλη, δεν είναι το μόνο: υπάρχει η Πλατφόρμα, στην Αθήνα, αλλά και το Πανόραμα Ανεξάρτητων Δημιουργών στην Πάτρα. Εκδηλώσεις πολυδιάσφατες, που έχουν ήδη αποκτήσει το κοινό τους, και σε πολλά σημεία υπερτερούν έναντι αυτού του Κρατικού οργανισμού. Που διαθέτει όλες τις ασθένειες ενός τέτοιου: Η τελετή βράβευσης στη Δράμα θα μπορούσε άνετα να αποτελέσει πρώτης τάξεως υλικό για ιταλική φαρσοκωμωδία της δεκαετίας του 70. Η μπάντα του Δήμου «εκτελεί» Χατζιδάκι δημιουργώντας μια εντυπωσιακή какоφωνία, και στη μικρή αίθουσα του Ωδείου, πολιτικοί, πολιτικάντηδες, ένστολοι (!) και λογής λογής παράγοντες αυτοσυγχαίρονται, ανταλλάζουν δωράκια, χειραψίες, πονηρά κλεισίματα ματιών, φριλλέα καλαμπούρια και άλλα τέτοια χαριτωμένα, ενώ οι σκηνοθέτες παρακολουθούν έκπληκτοι. Αυτοί που έχουν καρέκλα να καθίσουν βέβαια, γιατί οι προαναφερόμενοι παράγοντες πρέπει να θρονιαστούν πρώτοι. Ένα θέαμα που βρωμάει –όχι, θα το γράψω φτηνιάρικο επαρχιωτισμό και κρατικοδίαιτη σαπίλα.

Φέτος επίσης δεν υπήρχε και η παραδοσιακή αίθουσα του Φεστιβάλ – έγινε πολυκατάστημα. Στριμώχτηκαν όλοι σε μια αιθουσίτσα που δεν χώραγε ούτε το ένα πέμπτο των ενδιαφερόμενων, να ανασάνεις δεν μπορούσες και, τις περισσότερες φορές, οι συνθήκες προβολής ήταν άθλιες. Κάποιες ταινίες δεν τις έβλεπες, κάποιες δεν τις άκουγες. Και δώστου υποσχέσεις για εκείνη την περιβόητη καρινοποθήκη που λένε να τη μετατρέψουν σε αίθουσα δεκαετίες τώρα. Ναι, καλά, περιμένετε. Και έχεις και τον κ. Παπαδόπουλο, τον καλλιτεχνικό διευθυντή του Φεστιβάλ

να δηλώνει ότι «δυσ-τρείς ψηφιακές ταινίες μόνο εκμεταλλεύονται τις δυνατότητες του μέσου» για να δικαιολογήσει το αδικαιολόγητο: την απουσία ψηφιακών ταινιών στο διαγωνιστικό πρόγραμμα (μόνο στην Ελληάδτσα συμβαίνει αυτό). Με το συμπάθειο δηλαδή, αλλά οι ταινίες που κυρίζονται σε φιλμ εκμεταλλεύονται το μέσο; Όλες; Μιλάμε σοβαρά τώρα; Ευτυχώς που υπήρχε φέτος το πρόγραμμα Digi 2007 για τους δημιουργούς που την έψαξαν ψηφιακά. Οι οποίοι βέβαια δεν ήταν όλοι παρόντες στη Δράμα, γιατί το Φεστιβάλ δεν τους κάλυψε τα έξοδα φιλοξενίας!

Μετά από όλη αυτή τη γκρίνια βέβαια, υπάρχουν και οι ταινίες. Ταινίες σαν το εξαιρετικό Πέρασμα του Γιάννη Κατσάμπου-λα, που δικαίως κέρδισε το πρώτο βραβείο, ταινίες σαν τις Transit του Γιάννη Γαϊτανίδη και Όμος προς Ενοικίαση του Δημήτρη Εμμανουηλίδη, δυο εξαιρετικές απόπειρες για επιστημονική φαντασία στην Ελλάδα, αρτιότητες σε αισθητικό αλλά και δραματουργικό επίπεδο, ταινίες σαν την πανέξυπνη και εκθαμβωτικά γυρισμένη σε σινεμασκόπη Τζίνα Ντοστογιέφσκι της Βανέσσας Ζουγανέλη και την ευαίσθητη Spinalonga του Κώστα Αθουσάκη αλλά και ντεμπούτα που σου έκοβαν την ανάσα, όπως το συγκλονιστικό Εν θερμώ της Ανθής Νταουντάκη. Ταινίες που τεχνικά και δραματουργικά είναι πολύ πιο ολοκληρωμένες από το σύνολο της ελληνικής επίσημης παραγωγής σε ό,τι αφορά το μεγάλο μήκος, ταινίες με δύναμη, άποψη, αισθητική και, κυρίως, κότσια. Βάλε από δίπλα και μερικά πανέξυπνα πεντάλεπτα σαν αυτό της Αλυσίδας του Θωμά Κιάου ή του Τι Είναι Αυτό του Κωνσταντίνου Πιλάβιου και έχεις μια εικόνα αξιοπρεπέστατη. Βγαίνεις από την αίθουσα και αφού πάρεις την ανάσα που θα σε γλιτώσει από τον θάνατο, θες να φωνάξεις «μπράβο». Μπράβο στους ανθρώπους που κόντρα σε κάθε συνθήκη επιμένουν να κάνουν σινεμά και κυρίως, μπράβο σε αυτούς που το κάνουν καλά αποφεύγοντας τη μελοδραματική ευκολία ή τη ναρκισσιστική δημαγωγία – δηλαδή μπράβο σε αυτούς που θέλουν να επικοινωνήσουν. Και είναι αρκετοί. Όπως και αβρόητοι. Γιατί, μεταξύ μας, πώς να δει κανείς την ύπαρξη του «σπουδαστικού» βραβείου; Η καινούργια πανεπιστημιακή σχολή στη Θεσσαλονίκη απειλείται να περιοριστεί στη θεωρία, και την ίδια στιγμή οι ιδιωτικές σχολές παριστάνουν ότι καλύπτουν το κενό, αλλά κανείς δεν μπορεί να κοροϊδέψει κανέναν. Πραγματικά, αν κανείς τα βάλει κάτω, θα μείνει έκθαμβος με το πόσο ηρωικά πραγματικά είναι η προσπάθεια αυτών που επιλέγουν να κάνουν σινεμά σ' αυτή τη χώρα. Και το μέγεθος δεν έχει σημασία...

ROY ANDERSSON

Αύριο είναι(;) μια άλλη μέρα...

του Αντρέα Κίκηρα

Από μια άποψη ο Ρόι Άντερσον είναι ένας απόλυτα «οικονομικός» σκηνοθέτης, έχοντας γυρίσει τέσσερις, όλες κι όλες, μεγάλης μήκους ταινίες από το 1970 μέχρι σήμερα. Από μια άλλη, ιδιαίτερα με την απήχηση που γνώρισαν τα «Τραγούδια από το Δεύτερο Όροφο» (2000), ο 64χρονος σήμερα Σουηδός σκηνοθέτης χαρακτηρίστηκε από μια πληθωρικότητα, κινηματογραφική και νοηματική, με χτυπητές ημι-ονειρικές εικόνες στην κλασική «άρθρωση» βορειοευρωπαϊκή αστική ατμόσφαιρα, που μοιάζει να ευνοεί τον παραλογισμό ώστε να εκδηλώνεται με απόλυτη φυσικότητα. Την ίδια στιγμή, φαινομενικά κοινότοπες καθημερινές βινιέτες διαπραγματεύονται θέματα που έχουν να κάνουν με τις ανθρώπινες ενοχές και τη μοναχικότητα που συντροφεύει τον καθένα σε οτιδήποτε κάνει ή υφίσταται.

Τα μουντά, επιτηδευμένα ανιαρά και φαινομενικά ασύνδετα «ταμπλό»-επεισόδια «της καθημερινής ζωής» που χρησιμοποιεί ο Άντερσον στα «Τραγούδια...», επανέρχονται επτά χρόνια μετά στη νέα του ταινία «Εσείς οι Ζωντανοί». Όπως και στα «Τραγούδια...» («Ευλογημένος αυτός που κάθεται κάτω»), ένα επαναλαμβανόμενο μότο επιδιώκει να παίξει το ρόλο του κύριου πυρήνα της ταινίας: «Αύριο είναι μια άλλη

μέρα». Κι αν ο «ευλογημένος που κάθεται κάτω», σύμφωνα με τον ίδιο τον Άντερσον συνιστούσε ένα απευθείας πολιτικό σχόλιο για να «εγκαταλείψουμε τη φρενίτιδα προς την κατανάλωση και τον ευπορισμό», το «αύριο είναι μια άλλη μέρα» που εκστομίζει ένας μπάρμαν προς τους ξεχαρβαλωμένους πελάτες του λίγο πριν την τελευταία γύρα του αλκοόλ, απευθύνει μια εμφανή ειρωνεία απέναντι σε (κάτι σαν) χαρακτήρες που όλοι τους εμφανίζονται σε πλήρη απορρύθμιση. Μέσα στα περίπου πενήντα επεισόδια της ταινίας, γυρισμένα κυρίως με την τεχνική του μονοπλάνου-χαρακτηριστική του Άντερσον, ένα σαρδόνιο (για κάποιους ίσως ξεκαρδιστικό, για άλλους αδιάφορο) χιούμορ απλώνεται στο μπεζγκρι περιβάλλον, επιχειρώντας συνοδικά μια γενική απεικόνιση της ανθρώπινης κατάστασης μέσα του. Στο διάκοσμο που φτιάχνει ο Άντερσον μια ληπτή γραμμή συνδέει ανθρώπους και περιστατικά, από έναν τύπο που ζει έναν εφιάλτη κάνοντας το «κόλλο με το τραπέζο-ζωμόντιλο» σε ένα βραδινό γεύμα, μια νηπιαγωγό που μοιράζεται τους οικογενειακούς της καημούς με τους μαθητές της, μέχρι έναν Άραβα κουρέα που συγκρούεται με έναν ρατσιστή πελάτη του, ένα άτυχο νεανικό ρομάντσο μιας κοπελίτσας

με έναν πανκ κιθαρίστα και ένα ιδιόρρυθμο μπουρζουάδικο dinner-party με καταστάσεις που παραπέμπουν κατευθείαν σε Ζακ Τατί. «Κανείς δεν με καταλαβαίνει», επαναλαμβάνει μια νεαρή γυναίκα στον πάγκο του μπαρ που προσαναφέρθηκε, αλλά ακόμα κι όταν κάποιος μυστήριος θελήσει να την καταλάβει, εκείνη θα δείξει ότι δεν έχει καμία τέτοια διάθεση.

«Θέλω να διαπραγματεύομαι υπαρκτά ερωτήματα μέσα από κοινές και φαινομενικά συνηθισμένες καταστάσεις. Μετά το νεορεαλισμό και τον κινηματογράφο του παραλόγου, σήμερα, προσπαθώ να εισάγω τον κοινοτοπισμό (trivialism)», λέει ο Άντερσον για το, σαφώς λιγότερο «βαρύ», σε σχέση με τα «Τραγούδια...», «Εσείς οι Ζωντανοί». Ο κοινοτοπισμός που περιγράφει ο Άντερσον εκδηλώνεται με τις «στεγνές» ατάκες και καταστάσεις που επανέρχονται τακτικά και πέρα από την οικουμενική διάσταση που αποκτούν, ανοίγουν, με ένα πιθανό «σπάσιμό» τους, μεγαλύτερα περιθώρια στην έκπληξη και στο μη αναμενόμενο. Και οι δύο πρόσφατες ταινίες του Σκανδιναβού σκηνοθέτη χρειάστηκαν συνοδικά 3-4 χρόνια για να ολοκληρωθούν, μια χρονική «άπλη» που οφείλεται στην επαρκή ανεξαρτησία που έχει καταφέρει

να αποκτήσει ο Άντερσον για τη δουλειά του, διατηρώντας τη δική του εταιρεία παραγωγής (Studio 24) στη Στοκχόλμη, εκεί όπου μπορεί να γυρίζει, να μοντάρει και να μιζάρει μόνος του τα φιλμ του. Μια ελευθερία που, πέρα από αρετή και τόλη, χρειάστηκε και πολλή-πολλή διαφημιστική σποτ για να κατακτηθεί. Το εντυπωσιακό με αυτά τα -πολυβραβευμένα- διαφημιστικά, είναι ότι αντανakλούν σε μεγάλο βαθμό το ύφος των ταινιών που θα γύριζε αργότερα ο Άντερσον. Σ' ένα αεροπλάνο που πετάει ψηλά στον ουρανό, οι αεροσυνδοδοί και το πλήρωμα αρχίζουν -πολύ ψύχραιμα- να πηδούν ένας-ένας στο κενό με το αθεξίστητό τους, τη στιγμή που οι επιβάτες τούς κοιτάζουν απαθέστατοι. Είναι μια διαφήμιση συνταξιοδοτικών ασφαλιστικών προγραμμάτων, που θυμίζει έντονα τα ταμπλό του Άντερσον, όταν αυτά «ξεφεύγουν».

Στα νεανικά του χρόνια, ο γεννημένος στο Γκέτεμποργκ Άντερσον γύρισε τη θαυμάσια «Σουηδική Ερωτική Ιστορία» (1970), με επίσης εντυπωσιακά μονοπλάνα, αλλά αυτή τη φορά με φωτεινή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα και με την αμεσότητα που προσφέρει το πιο οικουμενικό από τα θέματα, ο πρώτος εφηβικός έρωτας και το πέρασμα στην ενήλικηση. Η

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Pure Lust Am Ficken

Στην προηγούμενη κριτική μου αναφέρθηκα στο κεφάλαιο Παπαφίκεν και είπα και τώρα να παραμείνω στη γερμανική σχολή, αυτή τη φορά με ένα νέο εκπρόσωπό της, τον Τομ Σλέτζερ. Κι αυτό γιατί χαίρομαι κάθε φορά που βλέπω νέα παιδιά να μην κοπιάρουν απλώς τις μανιέρες των δασκάλων τους, αλλά και να προχωρούν ένα βηματάκι πιο πέρα, παραμένοντας πάντα πειστικοί. Η ταινία αναπαριστά, απόλυτα επιτυχημένα οφείλω να πω, το κλίμα της δεκαετίας του 1980, λίγο πριν από την πτώση του Τείχους, τότε που στο Δυτικό τμήμα της χώρας κυριαρχούσε ένας νιγνιγρός συντηρητισμός με εκφραστή τον καγκελάριο Κοή. Η Γκίτε, είναι η ραδιοφωνική παραγωγός του Δυτικού Βερολίνου που καθημερινά από μικροφώνου βγάζει τη γλώσσα στους μασκαράδες της εξουσίας, κάτι που σύντομα θα τη φέρει αντιμέτωπη με τους πιο αμείλικτους μηχανισμούς της. Όταν γνωριστεί με τον Μαξ, έναν Ανατολικογερμανό φύλακα των συνόρων, θα σχεδιάσει να αποδράσει στην Ανατολή. Στο μεταξύ όμως, το Τείχος θα πέσει, ενώ η Γκίτε θα ανακαλύψει ότι ο Μαξ φορούσε τη δική του μάσκα...

Σενάριο-σκηνοθεσία: Τομ Σλέτζερ
Πρωταγωνιστούν:
Ρίτα Μαρτίνε, Χανς Βίλμπεκ

«Ερωτική Ιστορία» διατηρεί και σήμερα μια φρεσκάδα ασυνήθιστη, όντας μία από τις σπάνιες περιπτώσεις κλασικής σέβεντις ταινίας, της οποίας το ρετρό στοιχείο επηρεάζει ελάχιστα τη ματιά του τωρινού θεατή, κάτι που είπαν πολλοί που την είδαν, όταν προβλήθηκε σε επανέκδοση την περυσινή σεζόν στην Αθήνα. Η καθηλωτική απλότητα της ταινίας και η μεγάλη της επιτυχία και απήχηση σε μια περίοδο που γενικά κυριαρχούσε η μεγαλοστομία στο σινεμά, φαίνεται ότι τελικά ίσως μπέρδεψαν τον ίδιο τον Άντερσον, όταν επιχείρησε να κάνει το «κάτι παραπάνω» με την ταινία «Giliar» (1975). Εκεί, το ερωτικό τρίγωνο που σχηματιζόταν μέσα στο μικρόκοσμο ενός επαγγελματία εστιατορίου διανθιζόταν από καφκικές και μοραλιστικές πινελιές, οι οποίες θεωρήθηκαν γενικά άστοχες από κοινό και κριτικούς. «Πήγα να κάνω κάτι εντελώς διαφορετικό από την 'Ερωτική Ιστορία', αλλά ο κόσμος δεν το κατάλαβε. Λίγο μετά το αποδέχτηκαν, όταν είδαν το ότι το 'Μπάρνι Λίντον' του Κιούμπερκ κινούταν στο ίδιο κλίμα», λέει ο Άντερ-

σον, που, όπως σχεδόν κάθε σκηνοθέτης, υπερασπίζεται τις «αποτυχίες» του με μεγαλύτερη ζέση.

Η χρεοκοπία από το «Giliar» αποτέλεσε, σύμφωνα με τον ίδιο τον Άντερσον, την αιτία που τον ανάγκασε να στραφεί προς τη διαφήμιση, γυρνώντας περισσότερα από 300 σποτ μέσα σε 20 χρόνια. Σ' εκείνο το διάστημα μάλιστα ο Ίνγκμαρ Μπέργκμαν τον χαρακτήρισε ως τον «καλύτερο δημιουργό διαφημιστικών στον κόσμο», χωρίς να ξέρουμε ακριβώς αν αυτό ήταν έπαινος ή ένα διακριτικό «θάψιμο». Κι αυτό γιατί, παρόλο που μαζί με τους Ιταλούς Νεορεαλιστές, τον Τατί, τον Μπουνιουέλι και τον Ταρκόφσκι, ο Μπέργκμαν θεωρείται επίσης βασική επιρροή για τον Άντερσον, φαίνεται ότι τα χνώτα τους δεν ταίριαζαν και πολύ, κυρίως λόγω της διάστασης που είχαν στην αντίληψή τους για την πολιτική.

Σε αντίθεση με την αποστασιοποίηση του Μπέργκμαν, ο Άντερσον χαρακτηρίζει τις ταινίες του ως κατεξοχήν «πολιτικές» (συμπεριλαμβανομένων και δύο βραβευμένων ταινιών μικρού μήκους που

γύρισε, το «Κάτι Συνέβη», 1987, ένα σκοτεινό ντοκιμαντέρ γύρω από την εξάπλωση του -τότε άγνωστου- AIDS και των επερχόμενων προεκτάσεων του προς το ρατσισμό και τη βαρβαρότητα και τον καφκικό «Κόσμο της Δόξας», 1991, γύρω από τη διάλυση μιας μέσης οικογένειας). Ωστόσο, το «Εσείς οι Ζωντανοί» φαίνεται να ξεφεύγει από την έντονη αντικαπιταλιστική καταγγελία και το φόβο ενόψει του νέου αιώνα που χαρακτήριζαν τα «Τραγούδια...» και εξελίσσεται σε μια προσεκτική καταγραφή της καθημερινής παρεξήγησης και ασυνεννοησίας μεταξύ των ανθρώπων, δοσμένη σε αρκετά πραγματικές ιλιθοτραγικές διαστάσεις.

Μένει να φανεί αν η προβολή της ταινίας στις αίθουσες που ξεκινά αυτό το μήνα θα διαγράψει μια πορεία αντίστοιχη με τα «Τραγούδια...», τα οποία λάου-λάου και με την γνωστή διαδικασία του «από στόμα σε στόμα» (βάλαμο για οτιδήποτε, λανθασμένα, θεωρείται «αντιεμπορικό») κρατήθηκαν αρκετούς μήνες στα σινεμά και έμειναν στη μνήμη όσων τα είδαν.

Υπήρξε ίσως εκείνος ο άνθρωπος από το πρώην ανατολικό μπλοκ, ο οποίος ήδη από τα ψυχροπολεμικά χρόνια είχε παραλληλιστεί εντονότερα από κάθε άλλον με ένα από τα πιο κλασικά προϊόντα του Χόλιγουντ. Όπου κι αν διαβάσει κανείς για τον Ζμπόγκνιεβ Σιμπούλσκι θα πέσει πάνω στο α.κ.α.: ο Πολωνός Τζέιμς Ντιν. Υπήρξε ο πιο αναγνωρίσιμος ηθοποιός του Νέου Πολωνικού Κινηματογράφου (ένα από τα πρωιμότερα «νέα κύματα» του ευρωπαϊκού σινεμά), που διαμόρφωσε το ιδιαίτερό του ύφος χάρη στους πρώτους απόφοιτους της Κινηματογραφικής Σχολής της πόλης Λοτζ (Αντρέι Μουνκ, Γιέρζι Καβαλερόβιτς, Κάζιμιερζ Κουτς, Αντρέι Βάιντα κ.ά), αλλά και στον «δάσκαλό» τους Αλεξάντερ Φορντ. Η γενιά αυτή, που ξεκίνησε να σπουδάζει το 1948, παραλληλίστηκε πολύ με τον Ιταλικό Νεορεαλισμό, αναδεικνύοντας παρόμοια ύφη και θέματα. Η ναζιστική κατοχή (1939-1945), η υποχρεωτική –για την αποφυγή εμφύλιου– διάλυση του πολωνικού αντάρτικου Armia Krajowa («Εγχώριος Στρατός»), αλλά και η «Εξέγερση της Βαρσοβίας» του 1944, μια ασύλληπτη σφαγή από τους ναζί με 250.000 νεκρούς, έδιναν αφορμές για ένα πρώτο σκάλισμα των ψυχολογικών επιδράσεων του Πολέμου, κυρίως πάνω στις νεότερες γενιές που τον βίωσαν και έπρεπε να επιβιώσουν μετά από αυτόν. Η περίοδος 1956-1961, θεωρήθηκε ως «άνοιξη» για την Πολωνία, χάρη στη διαδικασία της αποσταλινοποίησης, με το σχετικά ανανεωμένο καθεστώς να παρέχει περισσότερες ελευθερίες, άρα και ευρύτερο πεδίο στους νέους κινηματογραφιστές.

Λίγο πριν από τα «βελουδίνα» χρόνια, ο Σιμπούλσκι, περίπου στα 25 του, έχοντας σπουδάσει διάφορα (Οικονομικά, Πολιτικές Επιστήμες και Δημοσιογραφία), στράφηκε τελικά στην ηθοποιία, ιδρύοντας μια θεατρική ομάδα στην πόλη Γκντάνσκ. Στη συνέχεια μετακόμισε στη Βαρσοβία συμμετέχοντας σε πειραματικούς θιάσους και κάνοντας το –λιγότελο– κινηματογραφικό του ντεμπούτο στην ταινία «Καριέρα» του Γιαν Κέχερ (1954). Το 1955 ο Αντρέι Βάιντα έκανε το δικό του ντεμπούτο ως σκηνοθέτης, ξεκινώντας ταυτόχρονα και την «Τριλογία του Πολέμου» με την ταινία «Μια γενιά», που εξιστορούσε την ένταξη δύο νέων από τις εργατικές συνοικίες της Βαρσοβίας στην αντίσταση. Στην ταινία αυτή ο Σιμπούλσκι θα έπαιζε πρωταγωνιστικό ρόλο, που όμως τελικά περιορίστηκε σε εντελώς κομπάρσικο στο μοντάζ. Τα «ρολλάκια» θα συνεχίζονταν για τρία περίπου χρόνια, έως τότε που ο Βάιντα –έχοντας γυρίσει και τους «Ηρώες της Βαρσοβίας» το 1957 γύρω από την περίφημη εξέγερση– θα ολοκλήρωνε την Τριλογία του με το κορυφαίο «Στάχτες και Διαμάντια» (1958), δίνοντας τελικά στον Σιμπούλσκι «πρώτο» ρόλο. Σε μια μικρή πολωνική πόλη, τη μέρα της λήξης του Πολέμου, ο Μάσιεκ, ένας νέος αντιστασιακός του Εγχώριου Στρατού, προσκολλημένος στους αγώνες, αρνείται να προσαρμοστεί στη νέα κομμουνιστική πραγματικότητα και αναλαμβάνει να σκοτώσει έναν περιφερειακό κομματάρχη. Η ταινία διατρέχει τη διάρκεια μίας και μόνης ημέρας, στην οποία τελικά ο Μάσιεκ αφού σκοτώσει τον κομματάρχη την

ώρα που γιορτάζεται το τέλος του Πολέμου, παγιδεύεται και θανατώνεται από Σοβιετικούς στρατιώτες, πέφτοντας πάνω σε έναν σωρό από σκουπίδια.

Ασφαλώς αντι-ήρωας, που όπως όλοι οι τέτοιοι άγγιζε βαθύτερες χορδές των ανθρώπων σε μια χιλιετολαπαιωρημένη χώρα, παίζοντας σταθερά ρόλους «πέρα από το καλό και το κακό» (όπως στην ιδιαίτερα κριτική για το καθεστώς «Όγδοη Ημέρα της Εβδομάδας» του Αλεξάντερ Φορντ, 1958, αλλά και στο χιτασκοπικό «Νυχτερινό Τρένο» του Γέρζι Καβαλερόβιτς, 1959). Ο ρόλος του Μάσιεκ άρχισε σιγά-σιγά να στοιχειώνει τον Σιμπούλσκι, τυποποιώντας την εμφάνιση και το παίξιμό του. Τα σκούρα πράσινα γυαλιά που πάντα φορούσε (είχε κάκιση όραση) έγιναν το φετίχ μιας γενιάς, σε συνδυασμό με τα ριχτά στρατιωτικά πουλόβερ και τα ορειβατικά μπουτάκια, συν ένα σακίδιο μόνιμα φορτωμένο στην πλάτη. «Ο Σιμπούλσκι φορούσε τη στολή ενός υπαξιωματικού», έχει πει γι αυτόν ο κριτικός Ζίγκμουντ Καχουζίνσκι. Όταν τα χρόνια της «Άνοιξης» τέλειωσαν και η ηγοκρασία επανέκαμψε, ο Σιμπούλσκι άρχισε να παίρνει βάρος, το πρόσωπό του φαινόταν ηρησμένο και περνούσε αρκετό χρόνο με απανωτές βότκες παρά με «τελευταίους» της πόλης, στους οποίους έτρεφε μεγάλη συμπάθεια. Εργασιομανής, ντροπαλός και ανίκανος να ελέγχει την έννοια του χρόνου, φημιζόταν για τα αήματα που έκανε στις σκάλες των τρένων για να τα προλαβάνει την ώρα που ξεκινούσαν. Ένα από αυτά τα απεγνωσμένα αήματα, στις αρχές του '67 στην πόλη Βρότσλαβ, ήταν μοιραίο. Ο Σιμπούλσκι γλίστρησε στη σκάλα και βρέθηκε κάτω από την αμαξοστοιχία. Με βάση τη γενική εικόνα που έδειχνε στα 40 του, φάνηκε κάτι σαν αυτοκτονία. Ό,τι και να 'ταν, το «πακέτο» περί «Πολωνού Τζέιμς Ντιν» έδεσε ιδανικά...

ZBIGNIEW CYBULSKI

του Αντρέα Κίκνρα

MADE OF JAPAN

Onitsuka
Tiger

GOODBYE PRIVACY

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ARS ELECTRONICA (ΜΕΡΟΣ Β)

της Δάφνης Δραγώνα

«Η ιδιωτική ζωή είναι πολιτικό θέμα» έλεγε ένα σλόγκαν του '68, υπονοώντας ότι οτιδήποτε συμβαίνει ιδιωτικά, αντανακλά το δημόσιο και άρα αποκτά πολιτική σημασία. Σαραντά χρόνια μετά, στην εποχή του Web 2.0 όταν τα ιδιωτικά θέματα κατακλύζουν το ίντερνετ, πώς ερμηνεύεται το ίδιο σλόγκαν; Οι επισκέπτες της φετινής Ars Electronica είχαν την ευκαιρία μέσα από ένα πραγματικά ηλούσιο πρόγραμμα ομιλιών να ακούσουν τοποθετήσεις για τα δεδομένα που διαμορφώνονται στην εποχή των blogs, των ψηφιακών κοινοτήτων και των νέων δημόσιων χώρων στο internet. Τα ερωτήματα που είχαν κυρίως τεθεί προς συζήτηση ήταν: υπάρχει κάποιου είδους δημιουργική αντίσταση που μπορούμε να ασκήσουμε; Σε τι βαθμό είμαστε εξαρτημένοι από την online παρουσία μας; Μπορούν τα νέα εργαλεία που προσφέρονται να διαμορφώσουν ένα νέο κριτικό κοινό; Ο διεπιστημονικός χαρακτήρας του συνεδρίου ενδυνάμωσε πολύ τις εντυπώσεις καθώς ακτιβιστές, εκπρόσωποι εταιριών, καλλιτέχνες και πολιτικοί επιστήμονες προσκλήθηκαν να ανταλλάξουν απόψεις επί του ροδίου. Ακουστήκαν πολλὰ, κάποια γνωστά, άλλα όχι, ειδικά από διάφορες οπτικές γωνίες. Θα χρειαζόντουσαν σελίδες ολόκληρες για να αναπτυχθούν. Σίγουρα πάντως υπήρχε μια έμφαση γύρω από την ανάγκη της ανάπτυξης κριτικής σκέψης από τους ίδιους τους

χρήστες για τη σημασία του «ιδιωτικού» σήμερα, τη χρήση όλο και περισσότερο των ελεύθερων λογισμικών και τη δύναμη που βρίσκεται στα κοινωνικά δίκτυα αντίστασης.

Από τις άλλες δραστηριότητες του φεστιβάλ, πέραν του συνεδρίου, ξεχώριζε αμέσως το Second City, ένα μεγάλο αφιέρωμα στους νέους ψηφιακούς κόσμους και στη σχέση εικονικού και πραγματικού με αφορμή το Second Life. Αλλάζοντας την όψη της Marienstrabe, ενός πεζοδρόμου στο κέντρο της πόλης, ο καλλιτέχνης Aram Bartholl έστησε εργαστήρια και παρουσιάσεις σε μικρά μαγαζιά και χώρους, εισάγοντας στοιχεία από τη μία διάσταση στην άλλη, με μια διάθεση συχνά ανατρεπτική και χιουμοριστική. Η Second City σε έκανε να χαμογελάς αλλά απέφευγε να θίξει κοινωνικές και οικονομικές πλευρές που αποτελούν την αχίλλειο πτέρνα των νέων αυτών ψηφιακών κόσμων. Αυτό θα μπορούσε να αντισταθμιστεί από την προγραμματισμένη συζήτηση όπου media καλλιτέχνες θα μίλαγαν με την πρόεδρο της γνωστής εταιρίας παραγωγής του Second Life. Δυστυχώς όμως δεν έγινε. Η κα Linden φυσικά πήρε φόρα και μίλαγε για τη «νέα μορφή δημοκρατίας», για τη «νέα διακυβέρνηση όπου όλοι οι κάτοικοι είναι ελεύθεροι». Οι καλλιτέχνες δεν φάνηκαν να αντιδρούν στα λεγόμενα καίτοι οι ίδιοι οι Linden τα αναγρούν με τον ολοένα και πιο έντονο

Photos, source: rubra

έλεγχου που θέλουν να έχουν στο Second Life. Νομίζω πως έλειπαν τα avatars, οι κάτοικοι για να θέσουν τα ερωτήματα και να προκαλέσουν μια πραγματική συζήτηση. Μόνο αν είχε συνδεθεί το πάνελ με τη Second Life θα είχε νόημα.

Το πρόγραμμα των εκθέσεων του φεστιβάλ ήταν μεγάλο, προσεγγίζοντας διαφορετικές θεματικές και ήταν διεσπαρμένο σε εκθεσιακούς και μη χώρους της πόλης. Τα περισσότερα από τα έργα που παρουσιάζονταν, διακρίνονταν για τα άψογα interfaces, την προηγμένη τεχνολογία των δημιουργών, αλλά και την αισθητική τους. Το τμήμα αυτού όμως είναι ότι τα έργα με κάποιο προβληματισμό, με κοινωνικό ή πολιτικό ενδιαφέρον ήταν μάλλον μειοψηφία. Μου άρεσε πολύ ένα αφιέρωμα σε projects για την παρακολούθηση και ειδικά το ντοκιμαντέρ Faceless της Manu Luksch. Η Luksch όταν έμεινε στο Λονδίνο, την πόλη με τις περισσότερες κάμερες παρακολούθησης στον κόσμο, έστησε ένα ντοκιμαντέρ-μανιφέστο με υλικό από αυτές, που κατάφερε να το αποσπάσει από τις αρχές του Λονδίνου. Πρωταγωνιστής είναι η ίδια και είναι μάλιστα η μόνη που διακρίνεται καθώς τα πρόσωπα όλων των άλλων περαστικών έχουν αντικατασταθεί από μαύρες τρύπες.

Από τη μεγάλη έκθεση των βραβευμένων έργων του διαγωνιστικού τμήματος, τις εντυπώσεις κέρδισαν έργα όπως το Park View Hotel του Ashok Sukumaran που μέσω ειδικών προγραμματισμένων συσκευών σε έβαζε στην άβολη θέση του ματάκια, ή το Seeker των Josephine Starrs και Leon Cmielowski που καλούσαν τους επισκέπτες να χαρτογραφήσουν τη δική τους οικογενειακή ιστορία μετανάστευσης και να κάνουν συσχετίσεις σε παγκόσμια κλίμακα χρησιμοποιώντας εικόνες που καταγράφονται από δορυφόρο.

Το πρόβλημα με τόσο μεγάλες εκδηλώσεις είναι ότι δύσκολα μπορείς να γράψεις όσα θα ήθελες. Αξίζει πάντως να αναφερθεί ότι είναι εντυπωσιακός ο πραγματικά πολύ υψηλός αριθμός επισκεπτών της Ars Electronica. Το φεστιβάλ έχει καταφέρει να αποτελεί σταθερά σημείο συνάντησης και αναφοράς όπου προκαλούνται συζητήσεις, δημιουργούνται συνεργασίες, αναπτύσσονται δίκτυα. Νομίζω αυτό είναι το πιο βασικό σημείο που πρέπει να βλέπει κανείς, ειδικά και σε σχέση με τις μορφές δημιουργικής αντίστασης που μπορούν να αναπτυχθούν στα δεδομένα της ψηφιακής εποχής. Till next time...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΟΣΟ ΕΝΑΣ ΚΑΦΕΣ

Η μουσική τρέχει με χίλια προς την κατεύθυνση της «άυλης» μορφής και σε λίγο τα cd θα είναι ό,τι είναι τώρα τα βινύλια. Η μέχρι πρότινος κραταιά μουσική βιομηχανία αργοπεθαίνει, πιστεύοντας ακόμη ότι γι' αυτό φταίει η πειρατεία κι όχι η ίδια. Ίσως η αυτοκριτική θα μπορούσε να τη βοηθήσει, είναι όμως δύσκολο να παραδεχτούν όλοι αυτοί οι ακριβοπληρωμένοι μάντζερς ότι από τη δεκαετία του '80 ως τις μέρες μας κάνουν βασικά λάθη. Μετέτρεψαν τη μουσική σε ευτελές και αναλίστιμο προϊόν με ημερομηνία λήξεως, αναζήτησαν «καλλιτέχνες» μιας χρήσης, έδωσαν τεράστια σημασία στο φαίνεσθαι και όχι στο είναι, ακολούθησαν τη λογική της συνταγής σκοτώνοντας τη δημιουργικότητα, υποχρέωσαν τους τραγουδιστές τους να γίνουν κλόουν των media, τα 'καναν πηλακία με τα ραδιόφωνα για τα περίφημα play list (τα οποία όντως σκοτώνουν τη μουσική), ξόδεψαν αλόγιστα το back catalogue που είχαν σε εφημερίδες, περιοδικά, telemarketing και ringtones και τώρα δεν έχουν τι να πουλήσουν, ενώ οι μουσικοί διαπιστώνουν ότι δεν τους έχουν και μεγάλη ανάγκη και το μόνο που χρειάζονται απ' αυτές είναι το σύστημα διανομής, άρα ο ρόλος που (ίσως) τους απομένει είναι να μετατραπούν σε εταιρίες logistics που θα κάνουν διανομές (αν υποθέσουμε ότι θα υπάρχουν δισκοπωλεία). Η εξέλιξη όμως στην Αγγλία με την αλυσίδα των δισκοπωλείων της Virgin φανερώνει ότι το λιανεμπόριο cd είναι μια παλιά ιστορία που δεν έχει μέλλον. Όλη αυτή η συμπεριφορά μετέτρεψε τη μουσική σε κάτι ευτελές, φτηνό, εύκολο να το βρεις τσάμπα. Να που τώρα τη μουσική θα τη δίνουν δωρεάν με έναν καφέ. Η γιγαντιαία αλυσίδα café Starbucks έκανε συμφωνία με την i-tunes και θα μπορεί, από το σύστημα Wi-Fi που έχει εγκαταστημένο στα μαγαζιά της, να πουλάει τραγούδια. Πώς θα το διαφύσει αυτό το project; Προσφέροντας πάνω από 50(!) εκατομμύρια τραγούδια δωρεάν. Κάθε μέρα θα υπάρχουν δωρεάν τραγούδια που θα μπορείς να κατεβάσεις χωρίς να πληρώσεις. Παίρνεις έναν καφέ με 2€, κάθεις στο Starbucks με το laptop σου και κατεβάζεις Bob Dylan, Joni Mitchell, Paul McCartney και χιλιάδες ακόμη τραγούδια. Βέβαια αυτό κάποτε θα σταματήσει και τα τραγούδια θα πληρώνονται κανονικά όπως και στο i-tunes, αλλά μέχρι τότε ένας ακόμη τσάμπα τρόπος για εκατομμύρια τραγούδια. Ποιος να πληρώσει μετά; Δεν είναι άπληστε τυχαίο που η Starbucks έχει ήδη δημιουργήσει και εταιρία δίσκων με την οποία έχουν ήδη συνεργαστεί ο Beck, οι Sonic Youth, η J. Mitchell και πολλοί ακόμη. Η μουσική μετατρέπεται σε ένα μέσον για promotion των εταιριών, προσφέρεται τσάμπα και αποτελεί δόλωμα για να πουληθούν άλλα προϊόντα. Όπως ένας καφές...

DJ SET ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ

Δεν το 'χα σκεφτεί ποτέ και γι' αυτό είναι καλύτερο. Πάντα ήθελα να μεταδώσω ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι από το ραδιόφωνο, αλλά δεν έτυχε. Ότι όμως θα γινόμουν dj στη Λεωφόρο, ποτέ δεν μου είχε περάσει απ' το μυαλό. Να όμως που στο «νάρτυ γενεθλίων» του Παναθηναϊκού, που διαρκεί όλη τη σεζόν 2007-2008, θα πηγαίνω με τα δισκάκια μου στο γήπεδο για ένα dj set με «ραδιοφωνική αντίληψη». Κι όχι μόνο εγώ, αλλά ο Θοδωρής Μανίκας (που είναι και ο εμνηνευστής της ιδέας), ο Γιάννης Πετρίδης, ο Χρήστος Δασκαλόπουλος, ο Γιώργος Πολυχρονίου κι άλλοι πολλοί. Το νάρτυ όμως δεν έχει μόνο dj set. Έρχονται συναυλίες, ειδικά cd, αναμνήσεις από τη θρυλική μουσική ιστορία του γηπέδου της Λεωφόρου κι άλλα. Αιώνιως νεανίες, αυτό είναι το καινούργιο μου παιχνίδι για φέτος. Δεν είναι τέλειο;

Ο ΚΑΝΑΔΑΣ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ

Γεμάτη κορίτσια είναι πια η pop μουσική, λαμπερά, σέξι, έξυπνα και ευχάριστα. Πόσα όμως είναι ερωτεύσιμα; Λίγα θα έλεγα εγώ και δεν εννοώ μόνο αυτό που βλέπουμε, αλλά κι αυτό που ακούμε. Η Emily Haines είναι από τον Καναδά (αν και γεννήθηκε στην Ινδία όπου ο μπαμπάς της, ο γνωστός ποιητής Paul Haines, αναζητούσε το νόημα της ζωής) και την ξέρουμε από τους Metric και τους Broken Social Scene, αλλά όσα κάνει μόνη της είναι πιο γοητευτικά, φανερώνουν την αξία της και τονώνουν τη γοητεία της. Εκτός απ' τις ηχογραφήσεις με τα γκρουπ που συνεργάζεται, έχει ήδη και δύο σόλο άλμπουμ, τώρα όμως κυκλοφορεί το (επι)σήμες πρώτο της) καλύτερό της. Υπό το όνομα Emily Haines & The Soft Skeleton κυκλοφόρησε το "What Is Free to a Good Home?", ένα πολύ καλό άλμπουμ χαμηλών τόνων, γεμάτο απ' τον ήχο του πιάνου και τη βοήθεια του Scott Minor από τους Sparklehorse, του Justin Peroff από τους Broken Social Scene και του Jimmy Shaw από τους Metric. Δεν κάνει κάτι που δεν ξέρουμε, αλλά έχει την προσωπικότητα που χρειάζεται για να το κάνει μοναδικό. Το μότο της στο myspace είναι: "I'm Sick, You're Tired, Let's Dance" και το βρίσκω καταπληκτικό, ενώ οι επιδράσεις της, όπως λέει η ίδια, προέρχονται από την Carla Blay (για την οποία ο μπαμπάς της είχε γράψει στίχους), την P.J. Harvey (θα 'παθε πλάκα με τον καινούργιο της δίσκο) και τον μέγα Robert Wyatt που της άλλαξε τη ζωή και της άνοιξε νέους δρόμους. Είναι να μην το ερωτεύεσαι αυτό το κορίτσι;

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΚΟΜΗ CD?

Και μάλιστα έχουμε ένα καλό σερί από ελληνικά συγκροτήματα και μουσικούς, ένα σερί που θα συνεχίσει ως το τέλος του χρόνου, κάνοντας και το 2007 (όπως και το 2006) μία ακόμη «χρυσή χρονιά» για την ελληνική μουσική πραγματικότητα (αυτή που μας αφορά τουλάχιστον).

Οι Mary and the Boy έβγαλαν τον πρώτο τους δίσκο, αποδεικνύοντας ότι είναι ένα από τα πιο ενδιαφέροντα, ιδιαίτερα και αποτελεσματικά σχήματα (τώρα μάλιστα που κυριαρχούν επί του υλικού τους απόλυτα), ο Nikko Patrelakis με το "Echo" επιβεβαιώνει ότι βελτιώνεται διαρκώς, ξέρει τι θέλει και πώς να το κάνει. Ένα καλοτάξιδο, πολυεπίπεδο, καλοφτιαγμένο και ευφάνταστο άλμπουμ ηλεκτρονικής ποπ που ακούγεται μονορούφι και φτιάχνει διάθεση.

Τέλος, ο Βάκhs Σύρος με το project: Parallel World και το άλμπουμ "Obsessive Surrealism" φτιάχνει ένα εξαιρετικό σάουντρακ με vintage διάθεση κι όλες τις εκδοχές της electronica. Ακριβώς επειδή είναι πολλή τα καλά ελληνικά άλμπουμ που έχουν κυκλοφορήσει φέτος κι αξίζει τον κόπο να τα ακούσουμε πάπι και να ξανασκεφτούμε πάνω σ' αυτά, προτείνω να παίξουμε για φέτος το γνωστό παιχνίδι με τις λίστες για να βρούμε «Τους καλύτερους δίσκους του 2007». Μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου μπορείτε να στέλνετε στο makismilatos@in.gr μια λίστα (από 1 μέχρι 10) με τους καλύτερους δίσκους ελληνικών συγκροτημάτων και μουσικών που κυκλοφόρησαν το 2007 (μόνο μην βιαστείτε, γιατί σύντομα θα κυκλοφορήσουν κι άλλα πολύ καλά άλμπουμ). Τα αποτελέσματα θα δημοσιευτούν στο τεύχος Φεβρουαρίου.

ROBERT WYATT: FOREVER YOUNG

Το σίγουρο είναι πως ο Robert Wyatt δεν άλλαξε τη ζωή μόνο της Emily Haines αλλά και πολλών άλλων και συνεχίζει να το κάνει με άλμπουμ όπως το "Comicoopera" που μόλις κυκλοφόρησε και κατά τη γνώμη μου είναι από τους δίσκους της χρονιάς (για να μην πω ο δίσκος της χρονιάς και φανώ βιαστικός).

Πριν από μερικές μέρες, με αφορμή μια κριτική μου για τον καινούργιο δίσκο των Black Rebel Motorcycle Club που δημοσιεύτηκε στην Athens Voice και ανέβηκε και στο site, ένας αναγνώστης ανέβασε το εξής σχόλιο: "re makh exeis gerasi ekneuristika pleon...ase tis kritikes (ektos ki an einai kanena remastered aristourghma tw'n 60's/70's...ths epoxhs sou dhladh...ksereis esy) kai pies kanena faskomhlo".

Ίσως έχει δίκιο ένας πιτσιρικάς να αντιδρά έτσι αν του «θίγω» ένα συγκρότημα που αγαπάει και μερικές φορές σκέφτομαι κι εγώ πως είμαι too old to rock 'n' roll too young to die, απ' την άλλη όμως σκέφτομαι περιπτώσεις όπως αυτή του Robert Wyatt, του Scott Walker, του Keith Richards, της Patti Smith, του Bob Dylan, της Siouxsie. Αφού αυτοί, που με περνάνε από 10 ως 25 χρόνια, συνεχίζουν και μάλιστα με δημιουργικό τρόπο, τότε «δικαιούμαι» κι εγώ να μιλάω. Στις δεκαετίες του '60 και του '70 το rock 'n' roll ήταν μια «νεανική τρέλλα». Ο Mick Jagger έλεγε πως δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό του να είναι 40 χρονών και να είναι ακόμη σ' αυτή τη φάση και να που τώρα είναι 60+ και δεν το βάζει κάτω.

Η περίπτωση του Robert Wyatt όμως, όπως και του Scott Walker, είναι διαφορετική. Με εντυπωσιάζει η ευκολία με την οποία κάνουν «νέους» δίσκους που δεν αντικατοπτρίζουν την ηλικία τους. Ο Bob Dylan ή οι Rolling Stones κάνουν «ηλικιωμένα» άλμπουμ, αυτά όμως που κάνει ο Wyatt ακούγονται τόσο φρέσκα, σημερινά, ζωντανά που κállηιστα θα μπορούσε να θεωρήσει κάποιος που τον ακούει, χωρίς να ξέρει ποιος είναι, ότι πρόκειται για ένα μουσικό που είναι 25-30 χρονών.

Το rock 'n' roll (με την ευρεία έννοια) δεν είναι πια μια «νεανική τρέλλα» αλλά μια μουσική που μπορεί να γίνεται και να ακούγεται από πιτσιρικάδες, από μεσήλικες, από ηλικιωμένους. Είναι βασικό συστατικό της κουλτούρας του σύγχρονου πολιτισμού και δεν έχει ηλικία. Ο Robert Wyatt (63 χρονών) είναι μία από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις που επιβεβαιώνουν αυτό το συλλογισμό, όπως άλλωστε και ο συνομήλικός του Scott Walker και μου δίνουν κι εμένα δύναμη να συνεχίζω.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Έρχονται (ή μόλις ήρθαν): Mecano, Manic Street Preachers, Gallon Drunk, Saints, Television Personalities, Caetano Veloso, W.A.S.P., Tuxedomoon, Lisa Gerrard, Helloween, Skatalites, House of Love... Σε ποια εποχή ζούμε; Τι ώρα είναι; Μήπως είναι déjà vu; Εδώ ήρθαμε, πάμε να φύγουμε...

JULIE TIRREX

Η ΠΙΟ ΚΑΛΟΓΟΥΣΤΗ ΑΤΖΕΝΤΙΣΣΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΠ ΜΟΥΣΙΚΗΣ;

Η Marie-Pierre Bonniol είναι η νεαρή Παριζιάνα που ζει στο Λονδίνο και βρίσκεται πίσω από το DIY πρακτορείο συγκροτημάτων Julie Tirrex. Εδώ και λιγότερο από ένα χρόνο, έχει καταφέρει να συγκεντρώσει μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα ονόματα της σύγχρονης μουσικής σκηνής, καθώς και κάποιους αξιόπαινους βετεράνους. Αυτό θα πει κορίτσι με έμπνευση!

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Φυσικά η Marie-Pierre δεν είναι τυχαία: πρόκειται για άλλο ένα παρωμένο φρικιό που ζει και αναπνέει για τη μουσική και κυρίως για την post-punk. Στα 14 της ξεκίνησε να φτιάχνει fanzines, στη συνέχεια δούλεψε στο Γαλλικό τύπο, ύστερα ανέλαβε το πρόγραμμα γνωστών συναυλιακών χώρων στο Παρίσι (όπως το Nouveau Casino) καθώς και το συντονισμό διαφόρων μουσικών φεστιβάλ. Το 2004 ίδρυσε στο Παρίσι την εταιρεία προώθησης μουσικών Disco-Babel και φέτος στο Λονδίνο την Julie Tirrex. Παράλληλα οργανώνει στη Γαλλία πρωταθλήματα Air Guitar! Είναι πραγματικά εντυπωσιακός ο αριθμός των καλλιτεχνών που αποτελούν μέλη της οικογένειας της Julie σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Το επίθετο που της πηγαίνει γάντι είναι εκλεπτυσμένη. Και ίσως κομματάκι εγκεφαλική. Ας ξεκινήσουμε από τα φρέσκα ονόματα που είναι ουκ ολίγα: Οι **Agaskodo Teliverek** είναι το μεγάλο διαμάντι του στέμματος της Julie. Πρόκειται για δύο Ούγγρους κιθαρίστες που ντύνονται και μοιάζουν περισσότερο με seventies. Παράγουν κάτι που οι

ίδιοι αποκαλούν Psycho Goulash – ένα ασηματικό γρήγορο μίγμα μπάσου και drum machine, περιτυλιγμένο από μια νευρώδη ζελατίνη που είναι οι ηλεκτρικές τους κιθάρες. Αποτελούν χαρακτηριστική περίπτωση συγκροτήματος με ήχο απλό και αποτελεσματικό, αλλά ταυτόχρονα εντελώς «δικό» τους. Με την πρόσφατη προσθήκη μιας πανέμορφης Γαπωνέζας μαινάνδας στα φωνητικά το γκούλας θα έρθει και θα δέσει! Και αν οι AT είναι το μεγάλο διαμάντι, τότε η **Serafina Steer** από το Ανατολικό Λονδίνο είναι το ντροπαλό σμαράγδι. Είτε ως βουκολική αρπίστρια είτε ως ανέκφραστη ιέρεια μινιμαλιστικού πηλήκτρου, έχει πάντα δικίο. Μια αληθινή ποιήτρια. Η Julie δείχνει ιδιαίτερη αδυναμία στο είδος που ονομάζουμε kraut rock (επαναλαμβανόμενο και ψυχεδελικό, συνήθως με συνδυασμό ηλεκτρικής κιθάρας και πηλήκτρων), το οποίο πρέσβευαν στη Γερμανία τη δεκαετία του '70 συγκροτήματα όπως οι Neu!, οι Can και οι Faust (που βρίσκονται στο πελατολόγιο της Julie!). Μαργαριτάρι της νέο-kraut σκηνής και φυσικά του στέμματος της Julie είναι το Γαλλικό ντουέτο **Zombie Zombie**, που πε-

ρισσότερο ασπάζεται τα αναλογικά πηλήκτρα και την ατμοσφαιρικότητα των Ιταλών γερόλυκων Goblin. Σε παρόμοια χωράφια παίζουν και οι **Kling Klang** από το Liverpool, οι οποίοι, όντας εξάλληλοι και πενταμελής μπάντα, κλίνουν προς έναν πιο παχύ και λιγότερο σαγηνευτικό ήχο. Σε ακόμα πιο ψυχεδελικά νερά βουτούν οι Γάλλοι **Turzi** που έχουν ως έμβλημα τους Brainticket, την εντελώς τριπαρισμένη κολεκτίβα από τα τέλη της δεκαετίας του '60. Αδυναμία δείχνει ακόμα και στους ντράμερ, είτε πρόκειται για το στοιχειωτικό **Charles Hayward**, πρώην μέλος των ιερών τεράτων της postrock σκηνής This Heat, είτε για τον υπερ-χορευτικό **The Publicist**, μέλος των Trans Am, ο οποίος στα live του παίζει ανάμεσα στο κοινό και όχι επί σκηνής! Δεν λείπουν όμως και electropop σχήματα και για την ακρίβεια ντουέτα. Οι **Gay Against You** από τη Γλασκώβη είναι δύο σπασικλήκια που κουβαλάνε το ίδιο είδος υγιούς DIY νευρονάθειας με τους Les Georges Leningrad, αλλά με περισσότερη εγκράτεια και χωρίς κιθάρες. Οι **Minuscule Hey** από το Bordeaux είναι αναμφισβήτητο το πιο indie μέλος της οικογένειας της Julie. Προσπαθούν

αποκάθιπτα να μιμηθούν τους Monochrome Set και τους Young Marble Giants και το αποτέλεσμα είναι αρκετά συμπαθητικό. Οι Ιταλοί **Trouble Vs. Glue**, με την παιδική αισθητική και το απείρητο νεύρο, θα μπορούσαν να είναι θαυμάσιοι...αν τραγουδούσε μόνο η κοπέλα! Τέλος οι **La Batterie** από το Βερολίνο βαδίζουν στα χνάρια των Beat Happening αλλά η Γερμανική τους νηφαλιότητα (και προφορά!) κάπου ξενίζει... Ξεχωριστή και λίαν ενδιαφέρουσα η περίπτωση των ανώμαλων Γάλλων **Le Club des Chats** που παίζουν με κλαπατσιμπανα, παιδικά όργανα και άναρθρες κραυγές. Για γερά νεύρα! Διόλου ευκαταφρόνητο και το σπασμωδικό electro punk pop μίγμα των Νεοζηλανδών **So So Modern...** Στην παρέα της Julie βρίσκονται όμως και πιο καθιερωμένοι μουσικοί, όπως οι **The Chap**, των οποίων το τρίτο lp αναμένεται στις αρχές της επόμενης χρονιάς. Εδώ βρίσκουμε επίσης και τους αξιότιμους κυρίου **Electronicat**, των οποίων το τελευταίο album ήταν άψογο αλλά χωρίς ιδιαίτερες εκπλήξεις, και **Felix Kubin**, που έχει πάντα ενδιαφέρον, παρά την ψυχρή, τευτονική του φύση (ίσως

αυτή είναι και η γοντεία του!). Μία από τις πιο ευχάριστες ειδήσεις που μας έφερε φέτος η Julie ήταν ο επερχόμενος δίσκος και περιοδεία των **Pram**, που ομοιογουμένως μας είχαν ρείψει (έχουν περάσει σχεδόν 5 χρόνια από το Dark Island).

Εκτός του προαναφερθέντα Charles Hayward, ο μέγας βετεράνος της υπόθεσης είναι ο θρυλικός Νέοϋρκέζος punk rock σαξοφωνίστας **James Chance** με τη μπάντα του, τους Contortions, που συνδυάζουν punk, soul, funk μέσα σε ένα όργιο συγχροδίων και πνιγμένων φωνητικών, σχεδόν ουρλιαχτών, το οποίο δεν έχει άλλο εφέ από τη γλυκειά ανατριχίλα που νιώθουμε όταν ακούμε κάτι σπουδαίο. Την ίδια ανατριχίλα που πρέπει να βιώνει κανείς στο παραρικό άκουσμα των **Young Marble Giants**. Ε λοιπόν, η Julie κατάφερε να τους πείσει να επανενωθούν μετά από 25 χρόνια για μία σειρά από συναυλίες. Όσοι τυχεροί παρευρίσκονταν ή θα παρευρεθούν μπορούν να πεθάνουν ήσυχoi. Για τους υπόλοιπους, υπάρχουν μερικά αποσπάσματα στο youtube...

www.julietippex.com

Μια σύντομη αυτό-συνέντευξη της Julie Tippex

1/ Julie, ποια είσαι;

Είμαι μια Γαλλίδα αυτό-εξόριστη στο Λονδίνο που μιλάει Αγγλικά πολύ «έτσι κι έτσι», αλλιώς απ' ό,τι φαίνεται με περισσή γοντεία. Ήρθα εδώ λόγω έρωτα για τον αρραβωνιαστικό μου και έπεσα με τα μούτρα στην προώθηση συγκροτημάτων στις αρχές του 2007. Διάλεξα το ψευδώνυμο Julie Tippex ως φόρο τιμής στην Julie Tippet και στα φτηνά ναρκωτικά. Θέλω οι οργανωτές των συναυλιών να έχουν να κάνουν με ένα άτομο και όχι με ένα απρόσωπο πρακτορείο. Η Julie, τα λακκάκια της και τα ωραία fifties γυαλιά της ήταν ό,τι πρέπει. Είναι ο σωσίας μου!

2/ Ποιες είναι οι μουσικές σου δραστηριότητες;

Ν' ακούω The Chap και Deerhoof τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, να γράφω ερωτικά διηγήματα γύρω από τον J. Mascis, να ενημερώνομαι για τη διεθνή γεωπολιτική επικαιρότητα, να καταβροχθίζω Αγγλικό πρωινό τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα, να ξαναδιαβάζω ανά τακτά χρονικά διαστήματα το ποίημα «It's Raining in Love», να πλένω τις βρώμικες κάλτσες των συγκροτημάτων που βρίσκονται σε περιοδεία, να ευχαριστώ το Θεό κάθε μέρα για τη συναυλία των Young Marble Giants που οργανώνω τον Οκτώβριο.

3/ Τα μεγάλα σου σχέδια για το 2008;

Να δω επί σκηνής τους Chrome Hoof, ν' αποκτήσω καινούριους συνεργάτες στο πρακτορείο, να βγάλω κανένα φράγκο, να κλείσω περιοδείες στην Ευρώπη για όλα τα μικρά μου συγκροτήματα, να βοηθήσω την οικοδόμηση μιας μεγάλης επιτυχίας για τους Agaskodo Teliverek, Zombie Zombie και So So Modern, ν' αποκτήσω συνεργασία με το American Apparel για να μου στέλνουν δωρεάν Relaxpants, ν' αντισταθώ στην πίεση του Cool, να παντρευτώ και να οργανώσω ένα μεγάλο φεστιβάλ για να χρηματοδοτήσω το γλέντι και το μήνα του μέλιτος!

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... Ο LEE HAZLEWOOD ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΟΜΟΡΦΟΣ ΑΝΤΡΑΣ...

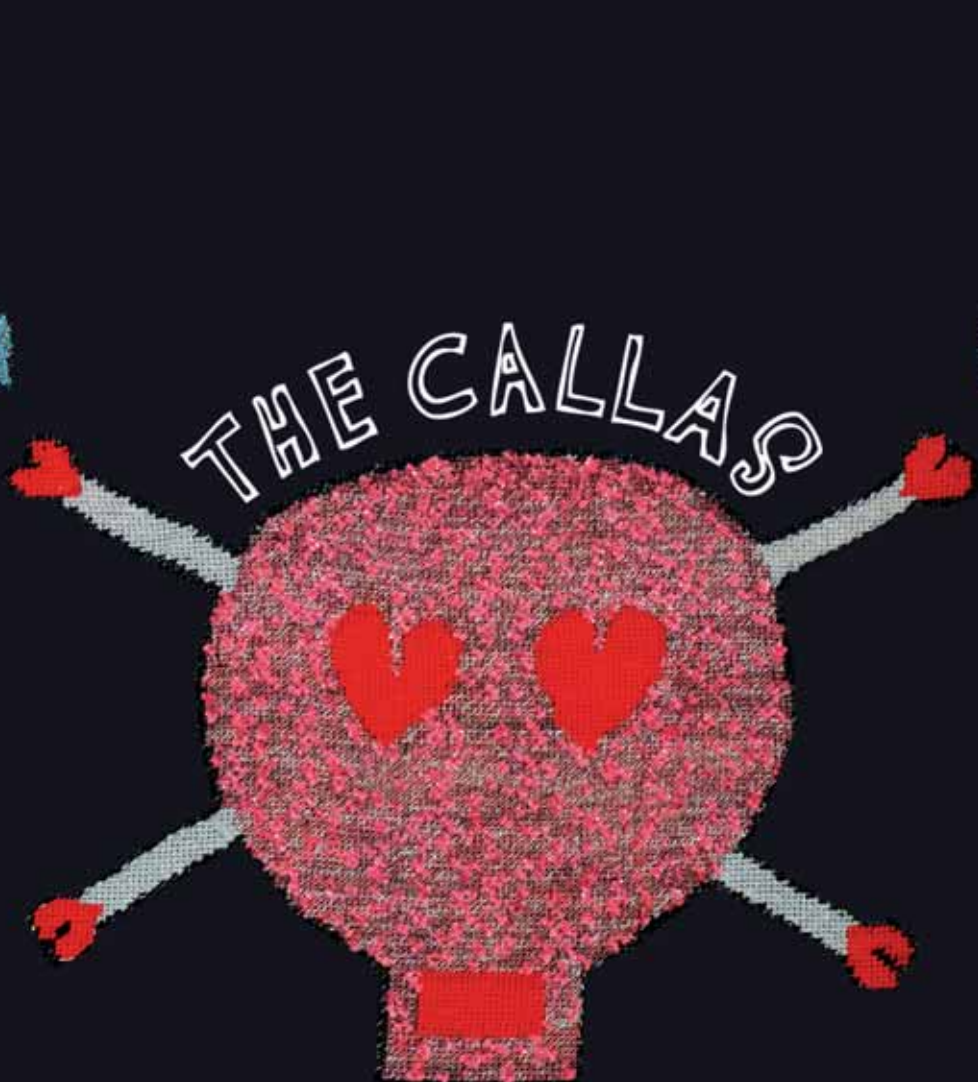
9-6-1929 – 4-8-2007

του Δημήτρη Βόγλη

Άλλη μια είδηση που πέρασε σχεδόν απαρατήρητη από τα media ήταν ο θάνατος ενός από τους μεγαλύτερους συνθέτες του 20ου αιώνα, του Lee Hazlewood. Δεν περιμέναμε βέβαια αφιερώματα στην TV και στις εφημερίδες. Έχουν άλλωστε σοβαρότερα θέματα να τους απασχολήσουν –ο χωρισμός της Britney Spears, το καινούργιο βιντεοκλίπ της Shakira, η σύλληψη της Paris Hilton για υπερβολική ταχύτητα και η καινούργια παραγγελία 2 τόνων λουλουδιών του Elton John για να ευχαριστήσει τον αγαπημένο του. Ποιος θα ενδιαφερθεί άλλωστε για έναν τύπο με μεγάλο αντιτουριστικό μουστάκι, που ήθελε να ντύεται με ένα τζιν, να αποφεύγει τα media, είχε αποσυρθεί από τις συναυλίες από το 1974 έως το 1999 (μου θυμίζει λίγο Serge Gainsbourg η ιστορία), ενώ κρυβόταν πίσω από αριστουργήματα με μια ταπεινότητα που είναι ένα είδος προς εξαφάνιση. Δυστυχώς ο κόσμος των show business ενδιαφέρεται για οτιδήποτε εκκεντρικό και φλύαρο και προπαντός να μην προσβάλλει την αισθητική μας –μας αρέσει η μουσική σου, αλλά είσαι άσχημος, θα φυλάξουμε το demo και θα σε ειδοποιήσουμε. Προσπαθώ να φέρω στη μνήμη ποιοι καλλιτέχνες τα τελευταία 20 τουλάχιστον χρόνια καταξιώθηκαν χωρίς να τους βοηθάει η εμφάνισή τους και αδυνατώ να σκεφτώ κάτι –δεν αναφερόμαστε σε συγκροτήματα, όπου τα κριτήρια είναι ούτως ή άλλως διαφορετικά. Σίγουρα ο Marilyn Manson (παρόλο που η μουσική του απευθύνεται σε ηλικίες 12-18 είναι μια πολύ συμπαθητική περίπτωση καλλιτέχνη) ανήκει στην κατηγορία των «άσχημων», αλλά η εκκεντρικότητά του κάνει τη διαφορά. Είναι απίστευτα ρατσιστικό αυτό που επικρατεί και κλιμακώνεται σε όλα τα επίπεδα του «πολιτισμού» μας. Ποιος μπορεί να αμφιβάλει αν ο Σκούφαλης (συμπαθής ποδοσφαιριστής πρώην της Κέρκυρας και νυν του Πανιωνίου) δεν θα είχε την ανάλογη προβολή αν είχε τη φάτσα του Σμαρά και μάλλον θα έπαιζε σε μεγαλύτερη ομάδα; Ή αν ο Lee Hazlewood έμοιαζε του Elvis ή του Sinatra, σίγουρα όλοι μπορούμε να φανταστούμε μια ιστορία διαφορετική από τις άλλες...

Γεννημένος το 1929 ξεκίνησε την καριέρα του το 1953 ως country dj σε ραδιοφωνικούς σταθμούς και άρχισε να πειραματίζεται με την ήχοληψία, βάζοντας echo σε country τραγούδια και πειράζοντας τον ήχο μετατρέποντάς τον σε πιο ηλεκτρικό. Το 1956 κάνει την πρώτη του επιτυχία με το "The Fool", με το όνομα Naomi Ford, παραφράζοντας το όνομα της τότε συζύγου του Naomi Shackelford. Ο καινούργιος ηλεκτρικός ήχος επηρέασε πολύ έντονα τον μεγάλο Phil Spector, ο οποίος δήλωνε θαυμαστής του. Η αγγλική μουσική εισβολή στην Αμερική στις αρχές των 60s παραλίγο να τον ωθήσει στην αποχώρηση από τη μουσική βιομηχανία, αλλά μια παράκληση από τον παραγωγό Jimmy Bowen τον ώθησε να γράψει τη μουσική για τις ταινίες Dino και Desi & Billy ηχογραφώντας στη δισκογραφική εταιρία του Frank Sinatra. Εκεί θα γνωρίσει τη Nancy Sinatra και θα γράψει μερικά από τα ωραιότερα τραγούδια που έχουν γραφτεί ποτέ. Summer Wine, Some Velvet Morning, Sad, Lady Bird, Jackson, These boots are made for walkin' και πολλή ακόμη. Και όμως, αυτά τα τραγούδια θεωρήθηκαν ηχηρά και με υπονοούμενα από τη «Land of Freedom» μαμά Αμερική και αναγκάστηκε στα τέλη των 60s να μετακομίσει στη Σουηδία και να ασχοληθεί με μουσικές επενδύσεις σε ταινίες και ντοκιμαντέρ. Δεν εμφανίστηκε ζωντανά ως το 1999, όπου και έκανε κάποιες συναυλίες με τη Nancy Sinatra. Το 2006 διαγνώστηκε επιθετικός καρκίνος και οι γιατροί του έδωσαν ένα χρόνο ζωής. Αποφάσισε τότε να μας χαρίσει το τελευταίο του αριστούργημα "Cake or Die".

THE CALLAS

DIY or DIE

The Callas live dates

- 20.10.07 Gagarin 205, Athens
Guests at Television Personalities gig
- 06.11.07 Artrocker Club, London
- 08.11.07 Alma Enterprises, London
- 29.11.07 Elvis, Thessaloniki

www.myspace.com/thecallas
thecallas@yahoo.com

Produced at: **fab liquid** www.fabliquid.com
studios

Μην πάρετε να βρείτε το LP "DIY or DIE" στο
Vinyl Microstore, Διδότου 34, Εξάρχεια

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

TWISTED CHARM

the football hooligans put policeman in their place

Πολλές φορές παρουσιάζεται κάποιος σοβαρός λόγος που πρέπει να αναφερθώ σε κάποιο γκρουπ το οποίο έχει φιλοξενηθεί ξανά σ' αυτήν τη σελίδα. Συνήθως ο λόγος αυτός έχει να κάνει με κάποια δισκογραφική δουλειά. Έτσι λοιπόν και για τους Twisted Charm, το σούπερ αυτό γκρουπ από το Northamptonshire, το οποίο προ ολίγων ημερών κυκλοφόρησε το πρώτο του άλμπουμ. Το Real Fictional έχει στοιχεία ska, punk, indie, Clash, Fall, και γενικά αρκετά ρετρό ήχο, με σημείο αναφοράς το σαξόφωνο το οποίο είναι τόσο εύχο και τέλεια εναρμονισμένο με το σύνολο, που ώρες ώρες ακούγεται σαν καμιά φτηνιάρικη και ελαττωματική ντουντούκα από κανένα γυφτοπανήγυρι!

Λίγο καιρό πριν είχαν κυκλοφορήσει επίσης το ep Cinema, στο οποίο υπάρχει ένα καταπληκτικό τραγούδι με τον «υβριστικό» τίτλο whore, που δυστυχώς δεν συμπεριλαμβάνεται στο track-list του Real Fictional.

www.twistedcharm.f2s.com

LOILOK

...εδώ είναι Βορράς!

Το πρώτο ελληνικό γκρουπ από τη Βόρεια Ελλάδα που φιλοξενείται σε αυτή τη σελίδα είναι οι Loilok, που αποτελούνται από τους Κωστή και Νίκο. Η έδρα τους βρίσκεται κάπου μεταξύ Δράμας και Θεσσαλονίκης, και ο ήχος τους κάπου μεταξύ indie pop punk και electro

experimental. Το 2004 κυκλοφόρησαν το ep με τίτλο The Young Adults και φέτος το ντεμπούτο άλμπουμ τους με τίτλο Extra Version. Λαμβάνοντας υπόψη το σχετικό delay που υπάρχει συνήθως στην εμφάνιση των τάσεων και των μουσικών κινήσεων στην Ελλάδα (σε σχέση με Ευρώπη και Αμερική), είναι άξιο αναφοράς το γεγονός πως ο ήχος των Loilok είναι ιδιαίτερα καινούριος και επίκαιρος. Μια ματιά και ένα άκουσμα στη σελίδα τους στο my space σίγουρα αξίζει τον κόπο.

www.myspace.com/loilok

CUT OFF YOUR HANDS!

πώς ήμε... κόψ' το κεφάλι σου!

Αν πιστεύετε ότι η Νέα Ζηλανδία βρίσκεται στου διαόλου τη μάνα, οι Cut off your hands! ίσως σας αηλιάξουν λιγάκι γνώμη! Οι άνθρωποι πίνουν νερό στο όνομα των Βρετανών Morrissey, Robert Smith, Ian Curtis και Johnnie Marr και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να φαίνεται τόσο μικρή και ασήμαντη η τεράστια απόσταση ανάμεσα στα νησιά της Νέας Ζηλανδίας και της Μεγάλης Βρετανίας.

Οι Cut off your hands! γενικά θυμίζουν πολλή γνωστά πράγματα, μεταξύ των οποίων Smiths, Cure, Joy Division, Strokes, Buzzcocks και Gang of four. Αλλά από τη στιγμή που το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικά καλό, αυτό δεν μας ενοχλεί καθόλου! Αηλιάστε πόσα είναι τα γκρουπ που δεν μοιάζουν με κάτι άλλο; Διανύουν μόλις τον δεύτερό τους χρόνο και μέχρι στιγμής έχουν κυκλοφορήσει 2 eps, το Shaky Hands πέρσει και το Blue on Blue φέτος. Αυτή την περίοδο βρίσκονται στην Αμερική για 4 live στη Νέα Υόρκη, ενώ μόλις πριν λίγες μέρες τελείωσε η περιοδεία τους στη Μ. Βρετανία μαζί με τους Foals και τους Great Eskimo Hoax.

www.cutoffyourhands.com

THE GO! TEAM

Hawaii 5-0 too

Στο δεύτερο τεύχος του Velvet πριν από δύομισι περίπου χρόνια, είδαμε μια κάπως διαφορετική μπάντα με διάφορα πνευστά, κρουστά, έγχορδα, και μουσική που θυμίζει το soundtrack της τηλεοπτικής σειράς Hawaii 5-0! Εκείνη την εποχή οι The Go! Team είχαν κυκλοφορήσει το ντεμπούτο άλμπουμ τους Thunder, Lightning, Strike το οποίο ήταν ένα εξαιρετικό ατελείωτο πανηγύρι. Σχεδόν τρία χρόνια μετά, η ιδιαίτερη αυτή μπάντα από το Brighton, κυκλοφορεί το Proof of Youth το οποίο ουσιαστικά είναι μια καλή και ίσως καλύτερη συνέχεια του ντεμπούτου τους, όπου υπάρχουν και αρκετές guest εμφανίσεις, όπως αυτή του γνωστού ράπερ Chuck D.

www.thegoteam.co.uk

TELESCOPES

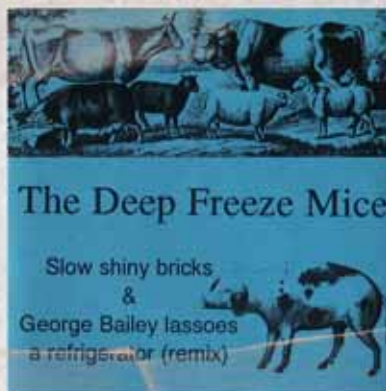
www.myspace.com/telescopes07

Στην πιάντσα έχουν κυκλοφορήσει κατά καιρούς αρκετά γκρουπ με αυτό το όνομα, γι' αυτό προσοχή! Οι συγκεκριμένοι Telescopes από το Λονδίνο είναι ένα τρίο με προτίμηση στο new wave και το indie rock χωρίς καμιά επίσημη κυκλοφορία, αλλά κάποια demo τραγουδάκια που πραγματικά τὰ σπάνε!

INDIE LABELS DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

FARCE RECORDINGS

FARCE RECORDINGS (1993-1995)

Η εταιρεία Farce recordings ιδρύθηκε στο Μόναχο το 1993 από τον Αμερικανό Gary Brandner. Κυκλοφόρησαν συνοδικά οκτώ σαρανταπεντάρια σε περιορισμένη έκδοση 300 αντιτύπων έκαστο, με ζωγραφισμένα στο χέρι εξώφυλλα και white labels με σφραγίδα του λογότυπo της. Με λίγα λόγια ήταν μια cult D.I.Y. εταιρεία που σεβόταν τον εαυτό της.

Σκοπός της δημιουργίας της ήταν η κυκλοφορία των δίσκων του συγκροτήματος του αφεντικού, των Fondue Set. Οι Fondue Set κυκλοφόρησαν δύο σινγκλς, ενώ ένα από τα κομμάτια τους είναι γραμμένο αποκλειστικά γι' αυτούς από τον Alan Jenkins, ηγετική μορφή των Deep Freeze Mice. Τα υπόλοιπα έξι δισκάκια της Farce ήταν από μερικά αγαπημένα συγκροτήματα του κυρίου Brandner. Οι Γερμανοί Bartlebees κυκλοφόρησαν το επτάιντσο "The Barts are all square" με δύο pop garage συνθέσεις, μία εκ των οποίων ήταν διασκευή στο κλασικό κομμάτι των Who "The kids are alright". Οι Σκωτσέζοι Kitchen Cynics, ένα εκπληκτικό συγκρότημα με ψυχεδελικό ήχο, κυκλοφόρησαν το δίσκο με τίτλο "She and her shadow", την καλύτερη κατά τη γνώμη μου κυκλοφορία της εταιρείας μαζί με το προαναφερθέν single των Bartlebees. Επόμενη κυκλοφορία ήταν το "Baby sings folk songs" από τους Astronauts του Mark Wilkins. Ο δίσκος περιλάμβανε το ομώνυμο κομμάτι, σε ίδια εκτέλεση με αυτή που βρισκόταν στο πρώτο άλμπουμ του συγκροτήματος που κυκλοφόρησε το 1981 με τίτλο "Peter Pan hits the suburbs".

Το πόσο απρόβλεπτος ήταν ο Gary Brandner, σχετικά με την επιλογή των κομματιών που σκόπευε να κόψει σε βινύλιο, φαίνεται από την επόμενη κυκλοφορία που ήταν το επτάιντσο της 10χρονης Debbie Saloman, κόρης του Steve Saloman των Bevis Frond. Στο μοναδικό κομμάτι του δίσκου με τίτλο "Radio active rabbit" η πιτσιρικά απαγγέλει ένα παραμύθι με μουσικό χαλί ένα ψυχεδελικό καθαριστικό χάος από τον μπαμπά της. Κορυφαίες οικογενειακές στιγμές και ένα αρκετά συμπαθητικό αποτέλεσμα σε διάφανο λαχανί βινύλιο.

Οι Βρετανοί Deep Freeze Mice με το "Slow shiny bricks" ήταν η επόμενη κυκλοφορία. Γι' αυτούς έχετε διαβάσει σε παλαιότερο άρθρο του Velvet. Και τα δύο κομμάτια του δίσκου είναι στο γνωστό μουσικό τους στιλ.

Η τελευταία κυκλοφορία ήταν από τους Νορβηγούς The Tables, με τίτλο "Excerpt from the Bruce Springsteen report '93". Είναι το μόνο κομμάτι της εταιρείας που δεν έχω, αλλά η σχετική αναφορά στο site των Tables μάς πληροφορεί ότι είναι ένας δίσκος που δεν ακούγεται και μόνο ένας τρελός θα τύπωνε κάτι αντίστοιχο σε βινύλιο. Πράγματι, ο ιδιοκτήτης της Farce ήταν λίγο φευγάτος. Οι δίσκοι ήταν τυπωμένοι μόνο από τη μια πλευρά του βινυλίου, ενώ η άλλη ήταν εντελώς κενή. Κυκλοφόρησαν μόνο μέσω του mail order της Little Teddy, ενώ σήμερα όλο και κάποιο εμφανίζεται κατά καιρούς στο ebay.

ΕΠΙΣΗΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ 2007

Η **amafilms**

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:

ΕΣ ΕΙΣ ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

YOU THE LIVING

ΑΠΟ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΑΣΤΥ ΚΟΡΑΗ 4 • ΑΛΦΑΒΙΛ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 168

ΤΗΝ ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ “ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΟΡΟΦΟ ” ΡΟΪ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

ΕΣΕΙΣ ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ “YOU THE LIVING”

Ένας ξεχωριστός δημιουργός, μ' ένα μοναδικό όραμα. Πριν μερικά χρόνια τα «Τραγούδια Από τον Δεύτερο Όροφο», μας συγκλόνισαν με την αλληγορική τους αλήθεια. Ένας πραγματικός μουσουργός της εικόνας, από την Σουηδία. Κυρίες και κύριοι ο Ρόϊ Άντερσον.
«Να είστε ευγνώμονες εσείς οι ζώντανοί, μέσα στη ζεστή αγκαλιά της αγάπης, πριν σας ακολουθήσει το μοιραίο άγγιγμα της Λήθης
ΓΙΟΧΑΝ ΒΟΛΦΑΝΓΚ ΦΟΝ ΓΚΑΙΤΕ- ΡΩΜΑΪΚΕΣ ΕΛΕΓΕΙΕΣ-

ΣΥΝΟΨΗ: Το «You The Living» αναφέρεται στην ανθρώπινη ύπαρξη. Αφορά το μεγαλείο και την αθλιότητά της, την χαρά και την λύπη της, την αυτοπεποίθηση και τις αγωνίες της. Μια ύπαρξη για την οποία θέλουμε να γελάσουμε ή να κλάψουμε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΪ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

Σε μια παλιά ισλανδική ποιητική συλλογή που ονομάζεται «The Poetic Edda» ενυπάρχει μια χαρακτηριστική παροιμία που λέει: «Ο άνθρωπος είναι ανθρώπου τέρψη». Συμφωνώ με αυτή την ιδέα, ότι δηλαδή ο άνθρωπος δεν είναι μόνος πάνω στη γη, αλλά εξαρτάται από άλλους. Παρ' όλα αυτά εάν ο άνθρωπος δίνει χαρά σε άλλους, επίσης γίνεται υπεύθυνος για τα δικά του προβλήματα και βάσανα. Αυτό είναι εξίσου σημαντικό και για τις σπουδαίες στιγμές της ιστορίας, όπως και για τις ασήμαντες της καθημερινότητας. Ο άνθρωπος σαγηνεύεται από τον εαυτό του: έτσι μεταφράζω αυτό το μεστό κομμάτι χιλίων χρόνων σοφίας και το προσαρμόζω ως τέχνασμα στη ταινία. Η ταινία απαρτίζεται από μια σειρά ταμπλό, που απεικονίζουν την ανθρώπινη κατάσταση. Οι χαρακτήρες εκπροσωπούν την πολύπλευρη πραγματικότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Αντιμετωπίζουν μεγάλα και μικρά προβλήματα, που κυμαίνονται από καθημερινά ζητήματα επιβίωσης, μέχρι μεγάλα φιλοσοφικά ερωτήματα. Η μελέτη μου πάνω στην γοητεία του ανθρώπου από τον άνθρωπο ρίχνει φως στο φιλοσοφικό υπόστρωμα της ταινίας μου. Το συμβατικό σινεμά συχνά αγνοεί αυτές τις αξίες και πριμοδοτεί την απλή αφήγηση μιας ιστορίας, που είναι συνυφασμένη με την συμβατική δραματουργία.

size./26

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕ ΣΟΟΝ...

του Μηνά Μηναστή

Κοινή νόρμα σε πολλούς κορυφαίους
δημιουργούς μόδας για το χειμώνα
2007-2008 είναι η... εγρήγορση.

Αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη, αύξηση της τρομοκρατίας στον πλανήτη, καιροί ασταθείς για πολλούς λόγους. Ποια πρέπει να είναι η θέση του σύγχρονου άνδρα απέναντι σε εξελίξεις οι οποίες απαιτούν δράση; Κοινή νόρμα σε πολλούς κορυφαίους δημιουργούς μόδας για το χειμώνα 2007-2008 είναι η... εγρήγορση. Ο άνδρας χρειάζεται ρούχα χρηστικά προκειμένου να μπορέσει να φέρει σε πέρας το καθήκον του. Ρούχα που να μπορούν να τον εξυπηρετήσουν στο χρέος του ως πολίτη αυτού του κόσμου που κινδυνεύει. Μεγάλοι σχεδιαστές ανά τον κόσμο μετά από δυο χλιαρές περασμένες σεζόν στιλιστικά, αφυπνίζονται κοινωνικοπολιτικά και όχι μόνο. Ο John Galliano εμπνεύστηκε από τον Road Warrior, ρόλο που ενσάρκωσε ο Mel Gibson. Και προσδίδοντάς του μια ιαπωνική αισθητική, πρότεινε δημιουργίες που φλερτάρουν με το ακραίο. Ο σχεδιαστής «είδε» τον άνδρα έναν καννίβαλο του μέλλοντος, θυμωμένο και εν βρασμό εν όψει του τέλους του κόσμου, κάτι σαν τους ήρωες του συγγραφέα Cormac McCarthy. Εν προκειμένω βέβαια, πρέπει να σημειωθεί ότι πέρα από τις καλλιτεχνικές πτυχές του θέματος, η συλλογή παρουσιάστηκε με τη συγκεκριμένη αισθητική και θεματολογία προκειμένου να προμοτάρει ακόμα περισσότερο τη συλλογή εκκεντρικών εσωρούχων του σχεδιαστή, η οποία έχει σαν βασικό χαρακτηριστικό της το σέξι επιθετικό και με πολλά patterns στιλ και γνωρίζει τεράστια εμπορική επιτυχία, δίνοντας boost στην ήδη εικόνα του βρετανικού οίκου. Ανάμεσα σε καθοραμμένα κο-

στούμια και πολυτελή υφάσματα, ο Βρετανός Alexander McQueen εντόπισε τη σκοτεινή πλευρά του άνδρα. Τα μοντέλα του έμοιαζαν με ρέπλικες με γυάλινο μάτι. Τους φόρεσε μάσκες, κράνη, τα φίμωσε με χρωματιστά μαντήλια στο στόμα, τα έκανε arctic ninjas. Όπως ο V στην ταινία "V for Vendetta" κατάφερε να αναστατώσει ολόκληρο το Λονδίνο του 1600, έτσι και ο άνδρας του McQueen είναι ένας υπερήρωας που βρίσκεται εδώ για να επαναστατήσει και να αλλάξει τις παραδοσμένες αξίες και νόρμες. Αυτή είναι ουσιαστικά και για τους περισσότερους σχεδιαστές φέτος η εναρκτήριο έμπνευση. Ο Ιταλός σχεδιαστής Ennio Capasa για τον οίκο Costume National είναι γνωστός για δημιουργίες που έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό τους το άψογο φινίρισμα, τις πολύ προσεγμένες γραμμές και μια new wave αισθητική που τη διέπει το λαμπερό και εντυπωσιακό ρούχο. Στην παρουσίαση της δουλειάς του για το χειμώνα του 2007-8 όμως διάλεξε να περάσει και αυτός ένα κοινωνικοπολιτικό μήνυμα. Η αύξηση της θερμοκρασίας στον πλανήτη και οι ανισορροπίες που αυτό προκαλεί είναι ένα θέμα που διαρκώς επιδεινώνεται. Η μόδα, σαν μια αντανάκλαση της κοινωνικής πραγματικότητας δε μπορεί να μείνει έξω από αυτό. Έντυσε λοιπόν τα μοντέλα του με ανθεκτικά γάντια, καλοφτιαγμένα παλιά και μπότες από υλικά που να αντέχουν σε δύσκολες συνθήκες και τα ανέβασε στην πασαρέλα, συχνά φιμωμένα, έτοιμα να «πολεμήσουν» για τη σωτηρία του ανθρώπινου είδους και του πλανήτη. Ο Junya Watanabe από την

άλλη, διάλεξε για τη συλλογή του χειμώνα 2007-8 να ξεκινήσει το show του ανεβάζοντας στην πασαρέλα τη δική του εκδοχή για το ιδανικό αμερικάνικο ντύσιμο. Η ελευθερία του ανοικτού δρόμου και η επαναστατικότητα ενέπνευσαν τον Ιάπωνα σχεδιαστή που ποτέ ως τώρα δεν επέλεγε κάποια συγκεκριμένη θεματολογία προκειμένου να δημιουργήσει. Δερμάτινα jackets, στενά δερμάτινα παντελόνια με πολλή φερμουάρ και τσέπες καθώς και κράνη κυριάρχησαν στο catwalk. Σύγχρονους μαχητές της ασφάλτου ανέβασαν στις πασαρέλες τους και πολλοί άλλοι μεγάλοι σχεδιαστές ανά τον κόσμο, όπως οι Raf Simons, Calvin Klein, Emporio Armani, Daks, Dirk Bikkembergs και John Richmond. Νομίζετε ότι όλα αυτά είναι απλά μια μεμονωμένη νέα fashion εμμονή; Κάνετε λάθος! Σκεφτείτε τον πρωταγωνιστή του Children of Men, Clive Owen, που κλήθηκε να σώσει την τελευταία έγκυο γυναίκα στον πλανήτη από τους κακούς. Βασισμένη σε αυτή την ιστορία είναι μια νέα σειρά βιβλίων που κυκλοφορεί και οι fans του είδους μπορούν να την προμηθευτούν στο amazon.com και ονομάζεται "The last man". Επίσης, αν και στον κινηματογράφο το θέμα ήταν πάντα προσφιλές, τρεις νέες ταινίες σχετικές με σενάρια καταστροφής πρόκειται να προβληθούν αυτή τη σεζόν. Ο Will Smith θα πρωταγωνιστήσει φέτος στις κινηματογραφικές αίθουσες σε μια νέα ταινία που έχει θεματική από μια νουβέλα του Richard Matheson, τον μοναδικό επιζώντα από μια μαζική βακτηριακή μόλυνση στον πλανήτη. Μια άλλη ταινία, του J.J. Abrams, επίσης όχι τιτλοφορημένη ακόμα, θα προβληθεί στις αίθουσες στις 18

Ιανουαρίου του 2008, μια απάντηση στην ταινία Snakes on a plane. Η τρίτη ταινία λέγεται "Sarah Connor Chronicles" και θα είναι μια συνέχεια του Terminator 2. Ένα καινούργιο video game, ονομαζόμενο "Bioshock", με επιδράσεις από Bladerunner και Waterhold, διατίθεται στην αγορά και εντάσσεται κι αυτό στα πλαίσια της μανίας "Apocalypse soon". Την ώρα που η εταιρία Jeep Wrangler βγάζει στην αγορά τα νέα τροχοφόρα στη σειρά της Earth Roamer που περιλαμβάνουν τεράστιους αποθηκευτικούς χώρους και δυνατότητες συντήρησης μεγάλων ποσοτήτων νερού και τροφίμων, οι σχεδιαστές μόδας φαίνεται να έχουν το καλύτερο boost για την ισχυρότατη τάση που ακούει στο όνομα "hood chic". Για να το υιοθετήσετε, χρειάζεστε σαφώς το κατάλληλο attitude. Αν βρίσκεστε σε διάθεση επαναφοράς στη ρουτίνα φθινοπωρινής καθημερινότητας, ίσως η επιλογή του παραπάνω look να σας κινητοποιούσε, τον καθένα με τον δικό του τρόπο. Το military look φέτος δεν είναι τόσο...γρήγορο γι' αυτό και το χακί σαν χρώμα επανέρχεται ως τάση, αλλά όχι κυρίαρχη. Ουσιαστικά το hood chic είναι μια νέα εκδοχή του ροκ ντυσίματος που σε πασαρέλες έχει να παρτηρηθεί αρκετές σεζόν τώρα. Στις επάλξεις λοιπόν!

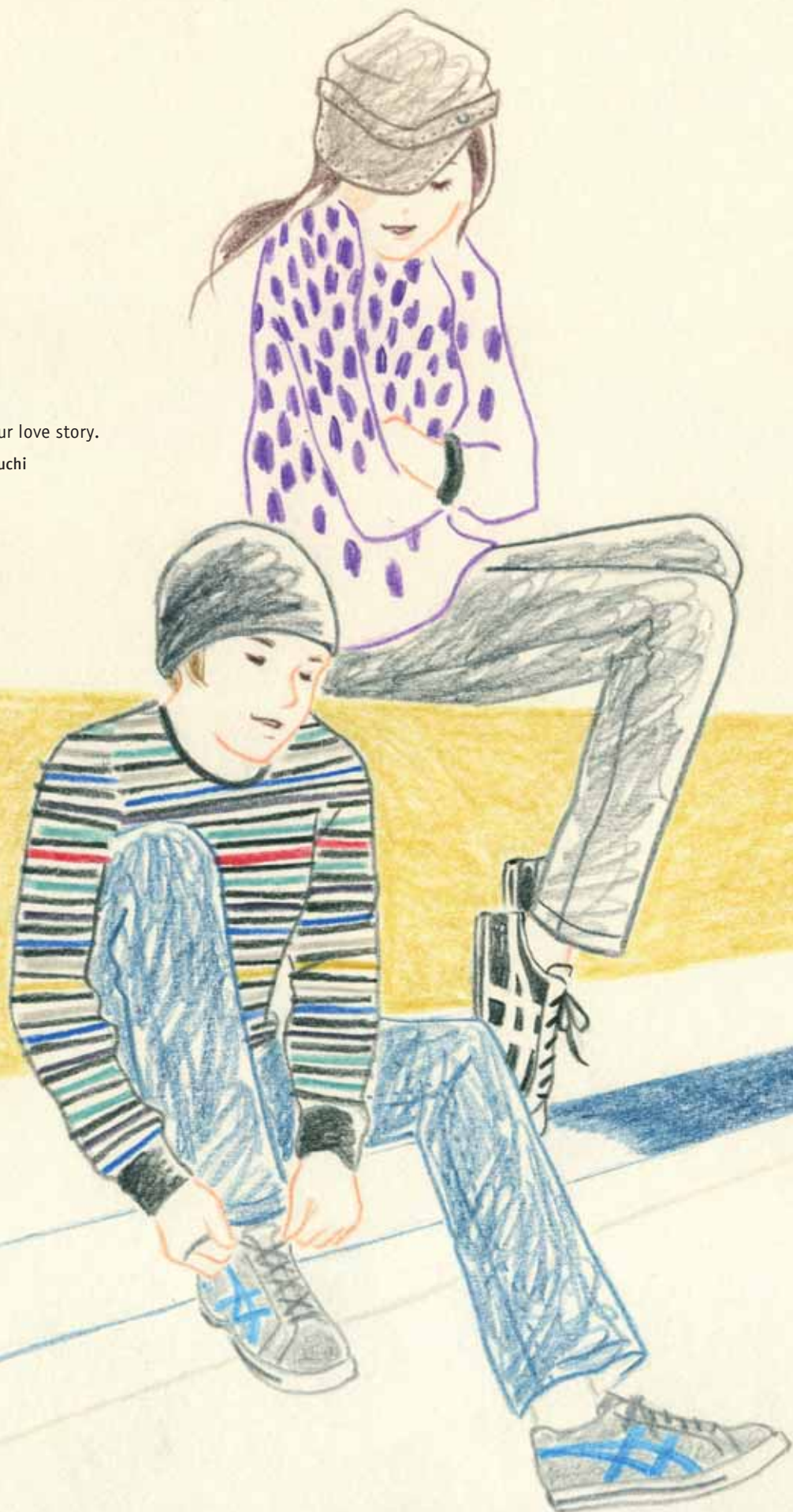
tino Rossi ma anche le grandi celebrities dello spettacolo come cGregor. Il mito del bike rider torna alla ribalta e con lui la azione. Da sperimentare anche se una moto non la si possiede

MOTORBIKER

FRIENDS

Cruelly, you kept telling me your love story.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Παντελόνι Franklin Marshal,
Πουκάμισο Who's that girl,
Καπέλο Nixon,
Παπούτσια Asics

Παντελόνι Freesoul,
Μηθούζα Franklin Marshal,
Παπούτσια Asics

Προσοχή! Τέχνη

της Νάντιας Αργυροπούλου

Terence Koh, Peres Projects,

Paula Jones, 2007. Paul McCarthy από την έκθεση Fractured Figure στο ΔΕΣΤΕ

Η στήλη είναι σε φθινοπωρινή διάθεση και με ανάγκη rehab (αντί remap): να ψυχάσουμε, να πάρουμε μια απόσταση από όσα καταναλώσαμε αυτόν τον μήνα που πέρασε. Να τα δούμε. Να τα σκεφτούμε. Να τα ξεχάσουμε. Και μετά να μιλήσουμε. Ούτε ανώνυμες διαδικτυακές κουτσουλιές, ούτε επώνυμες λαχανιασμένες διαπιστώσεις/διαπιστεύσεις. Να κρατήσουμε για λίγο το καινούργιο δεδομένο (εικαστικό, πολιτικό, πολιτιστικό), όπως ο Κινγκ Κονγκ τη Φαίη Ρέυ (το πιο ακριβές από όσα διάβασα). Και μετά ο καθένας από τον ουρανόζυστη του ας πράξει ανάλογα. Οπότε στο τεύχος αυτό ανθολογούμε το zeitgeist και αφιερώνουμε. Σημειώνουμε τις πηγές, κρυπτογραφούμε τις αφιερώσεις. (Η ανάγνωση είναι διαδραστική δραστηριότητα).

«θυμήσου, αίσθηση και ψυχοπάθεια, είναι οι μόνοι τρόποι με τους οποίους αποκτούν επαφή μεταξύ τους οι άνθρωποι σήμερα...Ενθάρρυνέ τους να τρελαθούν λίγο – κάνει τα ψώνια και τις σχέσεις πιο ενδιαφέρουσες...Οι άνθρωποι θέλουν λίγη κακομεταχείριση στη ζωή τους. Ο μαζοχισμός είναι το νέο μαύρο, πάντα ήταν. Είναι ο ρυθμός της διάθεσης του μέλλοντος. Οι άνθρωποι θέλουν πειθαρχία και θέλουν βία. Περισσότερο από όλα θέλουν δομημένη βία...Το μέλλον θα είναι μια μάχη ανάμεσα σε τεράστια συστήματα από ψυχοπάθειες σε ανταγωνισμό. Όλες αποτελέσματα επιθυμίας και πρόθεσης, μέρος μιας απειλησιμότητας προσπάθειας να ξεφύγουμε από έναν εκλογικευμένο κόσμο και τη βαρεμάρα της κατανάλωσης».

J.G.Ballard, *Kingdom Come*, ed. Harper Perennial, 2007

Natalie Djurberg, "Tiger Licking Girl's Butt", 2004, Fractured Figure, ΔΕΣΤΕ

«Έως τώρα, οι δραστηριότητες του Graffiti Research Lab, περιλαμβάνουν το electro-graf - μια απλή μέθοδο χρήσης μαγνητικής και αγωγικής μπογιάς για να εισάγεις L.E.D στοιχεία σε ένα κομμάτι γκραφίτι, περιβάλλοντάς το με μια αύρα έντονου φωτός -, τα L.E.D "throwies" -μικροσκοπικά φώτα σε μαγνήτες σχεδιασμένα για να πετιούνται και να κολλούν σε αστικές μεταλλικές επιφάνειες-, τον Night Writer - μια φτηνή, τύπου MacGyver συσκευή για να χτυπάς με μία κίνηση ηλεκτρονικά μεγάλα μηνύματα... Το Graffiti Research Lab ακολουθεί τη φιλοσοφία ενός open source κινήματος, με ελεύθερη πρόσβαση στο υλικό του, στο web site graffitiresearchlab.com, ώστε ο καθένας να μπορεί να παρακολουθήσει και να αντιγράψει αυτή τη δουλειά».

High Tech Graffiti: Spay Paint is so 20th c, tns G.Dayal, *The New York Times*, Urban eye, 27.9.07

art./31

«Όπως και τα άλλα φιλμ του Ang Lee, το "Lust, Caution", προκύπτει από την ένταση ανάμεσα στην ουσία και τη φόρμα. Ανάμεσα στα αισθήματα ενός ανθρώπου και του ρόλου που καλείται να παίξει. Τα υπάκουα κορίτσια στην Κίνα δεν μπορούν να ξιφομαχούν με το στυλ Wutan, να κάνουν άλματα στις στέγες ή σεξ με μαλλιαρούς ληστές. Οι Marlboro men δεν μπορούν να σαλιαρίζουν».

Clickety Clack, movie review, D.Edelstein, *New York magazine*, 28.9.07

«Γεια, είμαι πίσω στη Νέα Υόρκη και προσαρμόζομαι σιγά σιγά. Μιλούσα με κάποιον σήμερα για το comeback της britney spear's και συνειδητοποίησα ότι είναι στον σφυγμό του τι συμβαίνει... σκεφτόμουν το fractured figure και πως απηχεί την κατάσταση και πραγματικά αυτή ζει έτσι... ήταν η απόλυτα κατακερματισμένη φιγούρα...ήταν παράξενο. Ήθελα να σου στείλω ένα link για τους dazzle dancers για να τους δεις. Τους φαντάζομαι να χορεύουν στους δρόμους και να είναι απίστευτοι ιδιαίτερα σε αυτή τη γειτονιά κοντά στο Γκάζι. Να το video που τους έφτιαξα <http://www.youtube.com/profile?user=becstupak> και το δικό μας performance website <http://www.superalot.com/> φιλιδιά! bec»

email msg. Από την bec, 13.9.07

«D. S.: Γιατί χρησιμοποιήσατε το σκηνικό μιας μικρής κωμωπόλης αντί ενός μεγάλου αστικού κέντρου; Μ. G.: Είναι πιο δύσκολο να σχεδιάσεις τα μεγάλα αστικά κέντρα».

Ερωτήσεις στον Matt Groening με αφορμή την ταινία *The Simpsons*, συνέντευξη D.Solomon, 22.7.07

«Σταθήκαμε μπροστά σε ένα απίθανο κεφάλι του G.W.Bush κολλημένου πάνω στο σώμα του Paul McCarthy που πηδούσε ένα γουρούνι. Ο McCarthy πέρασε ένα-δύο λεπτά εξετάζοντας τη φιγούρα και μετά αδίστακτα και με τα γυμνά του χέρια ξεκίνησε τον στραγγαλισμό της. Της γύρισε το κεφάλι κατά 180 μοίρες και άρχισε να αναδιατάσει τα μέλη της βγάζοντάς τα από τις θέσεις τους. Χρειάζονταν να γίνει fucked - up, εξήγησε. Ή τροποποίηση οδηγεί ένα έργο προς την αφαίρεση. Fucked-up ήταν ένας όρος που δεν θα διάβαζε κανείς σε μια τεχνοκριτική πριν μερικά χρόνια. Τώρα περιγράφει ένα αισθητικό παράδειγμα και έχει στο DNA του τις αδρές δομές και τις γωνίες του punk rock».

Jeffrey Deitch, από το κείμενο του καταλόγου της έκθεσης *Fractured Figure*, 2007 www.anthonnyandthejohnsons.com/samples/samples.html

assume vivid astro focus dj set / ΔΕΣΤΕ (φωτό:Τ.Βρεττός)

GROUP SHOW Bernier / Eliades

Η γκαλερί Bernier / Eliades παρουσιάζει την ομαδική έκθεση γλυπτικής, ζωγραφικής, φωτογραφίας και video. Στην έκθεση παρουσιάζονται έργα από ήδη γνωστούς καλλιτέχνες της γκαλερί, καθώς και από καινούργιους, που παρουσιάζουν τη δουλειά τους για πρώτη φορά. Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Haluk Akakce, Darren Almond, Walead Beshty, Pier Paolo Calzolari, Alan Charlton, Alberto Garcia-Alix, Frances Goodman, Mike Kelley, Florian Maier-Aichen, Nikos Navridis, Thomas Schutte, Jim Shaw, Jeffrey Vallance, Monique van Genderen, Marnie Weber, Κατερίνα Ζαχαροπούλου.

11 Σεπτεμβρίου - 25 Οκτωβρίου
Επταχάηκου 11, Θησείο,
Τ: 210 3413 936 - 7,
F: 210 3413 938,
E: bernier@bernier-eliades.gr,
S: www.bernier-eliades.gr

GRAVITY'S RAINBOW Peres Projects

Το Peres Projects θα είναι στην Αθήνα μέχρι και τον Νοέμβριο του 2007. Βρίσκεται σε ένα ημι-εγκαταλειμμένο κτίριο στον Κεραμεικό. Μετά την πρώτη του έκθεση με τίτλο Beyond the Zero ακολουθεί το Gravity's Rainbow με τη συμμετοχή των Amie Dicke, Kaye Donachie, Matt Greene, Delia Gonzalez, John Kleckner, Kirstine Roepstorff, assume vivid astro focus, Paul Lee, Matthew Stone, Gavin Russom κ.ά. Επίσης, για κάθε έκθεση θα εκδοθεί κατάλογος, ενώ πολύ ενδιαφέρον έχει το αφιέρωμα που θα γίνει στο περιοδικό Daddy, που εκδίδει το Peres Projects και θα κάνει focus στην Ελλάδα.

20 Οκτωβρίου - 24 Νοεμβρίου
Λεωνίδου 15, Κεραμεικός
www.peresprojects.com
athens@peresprojects.com

REMAP Ελένη Κορωναίου

Η Γκαλερί Ελένη Κορωναίου παρουσιάζει μια σειρά εκθέσεων στα πλαίσια του πρότζεκτ ReMAP km που πραγματοποιείται παράλληλα και σε στενή συνεργασία με την 1η Μπιενάλε της Αθήνας. Η πρώτη έκθεση διαρκεί έως τις 19 Οκτωβρίου. Θα παρουσιάσει μια εγκατάσταση-γλυπτό του Λιθουανού καλλιτέχνη Aidas Bareikis και σχέδια του Γερμανού Thomas Helbig. Η δεύτερη έκθεση θα διαρκέσει από τις 20 Οκτωβρίου έως 24 Νοεμβρίου και θα περιλαμβάνει δουλειά του Αλέξανδρου Γεωργίου, της Χριστίνας Δημητριάδη, της Λυδίας Δαρμασίνα, του Ευτύχη Πατσουράκη και της Λίλιας Ποθηνάκη.

Γιατράκου 10, Κεραμεικός
Τρ. - Σάβ. 17.00 - 20.00,
Κυρ 14.00 - 20.00

ΤΑΚΗΣ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ Batagianni Gallery

«Natural History and Geology» είναι ο τίτλος της έκθεσης του Τάκη Πουλόπουλου. Θέλοντας να δείξει τη μετάλλαξη που υφίσταται ο άνθρωπος στη σημερινή εποχή, ο καλλιτέχνης σχεδιάζει φιγούρες παραμορφωμένες, παχύσαρκες υπό τύπον διδασκαλίας και έρευνας. Αντλώντας το υλικό του μέσα από επιστημονικές μελέτες γύρω από την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους (Darwin), ο Τάκης Πουλόπουλος δημιουργεί μια «επιστημονική επίφαση». Τα έργα λειτουργούν ως «μαυροπίνακες», επιφάνειες κατάθεσης σκέψων, αναζητήσεων και ανακαλύψεων. Χρησιμοποιώντας ως υλικά χρωματιστά μοχλίσια και κιμωλίες εντείνει την αίσθηση της διδασκαλίας από τον «ερευνητή» καλλιτέχνη προς το κοινό.

4 - 31 Οκτωβρίου
Εγκαίνια:
Πέμπτη 4 Οκτωβρίου, 20.00 - 23.00
Αγίων Αναργύρων 20 - 22, Αθήνα
Τ / F: 210 3221 675, vbatag@acn.gr, www.batagiannigallery.gr
Τρ. - Παρ. 16.00 - 21.00,
Σάβ. 12.00 - 16.00

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ | Cheapart

«...κι αυτή η νέα παράδοση θα παραδοθεί με τη σειρά της στην καταστροφή προκειμένου να μας δοθεί και πάλι αυτό στο οποίο μέλλει να παραδοθούμε ξανά με φρενιτιδα. Διότι παράδοση είναι η παραδοχή της καταστροφής, του ολέθρου και του μηδενός». Δημήτρης Δημητριάδης
Τι από το σήμερα θα παραδοθεί στο αύριο; Τι θα αποτελέσει την παράδοση του μέλλοντος; Τι θα κρατήσουμε και τι θα «πετάξουμε»; Ένας πρωταρχικός σκοπός της έκθεσης είναι η αναζήτηση της διαδικασίας της κατασκευής παράδοσης με τα σημερινά δεδομένα. Μια «μελλοντολογία» -αν όχι επιστημονική φαντασία- θα μπορούσαμε να πούμε, δηλαδή, σχετικά με αυτό που αύριο θα ονομάζεται παράδοση. Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Μανώλης Ηλιάκης / EmKee, Ελένη Θεοφυλάκτου, Χάρης Κοντοσφύρης / Σπύρος Τσακίρης, Μαρία Οικονομοπούλου, Νίκος Παπαδημητρίου, Μαρία Σαρρή.

4 - 27 Οκτωβρίου, Εγκαίνια: 4 Οκτωβρίου, Δευτ. - Παρ. 15.00 - 21.00, Σάβ. 12.00 - 16.00,
Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, Πλ. Εξαρχείων, Τ / F: 210 3817 517, info@cheapart.gr, www.cheapart.gr

NAUTICA

art./34

14ος ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΗΝΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ελληνικό Κέντρο Φωτογραφίας

Ο Διεθνής Μήνας Φωτογραφίας στην Αθήνα (από το 1987) αποτελεί τον παλαιότερο θεσμό μαζικών φωτογραφικών εκδηλώσεων στην Ελλάδα και έναν από τους παλαιότερους στην παγκόσμια φωτογραφική σκηνή. Αυτό το φθινόπωρο, με τη 14η -και τελευταία ως ετήσιος θεσμός- διοργάνωσή του, ο Διεθνής Μήνας Φωτογραφίας στην Αθήνα ολοκληρώνει ένα γόνιμο κύκλο δύο δεκαετιών (1987-2007) γεμάτων από μνήμες πετυχημένων ενεργειών που τοποθέτησαν την ελληνική φωτογραφία στην παγκόσμια φωτογραφική σκηνή - ενώ η επόμενη διοργάνωσή του με τη μορφή Διεθνούς Biennale θα πραγματοποιηθεί το Νοέμβριο του 2008. Σ' αυτήν τη μεταβατική περίοδο που σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής, πραγματοποιώντας ταυτόχρονα μια καινούρια αρχή, άπτεται και η θεματική των φετινών εκδηλώσεών του με τίτλο «Ανάμεσα στις Μνήμες και το Μέλλον».

T: 210 9210 545, desk@hcp.gr, www.hcp.gr

VERO GELATO ITALIANO

Ιταλικά παγωτά, που για όσους γνωρίζουν είναι τα καλύτερα που υπάρχουν, ομορφαίνουν την πλατεία Εξαρχείων από τη βιτρίνα του Vero Gelato Italiano. Γνήσια gelati με πολλές γεύσεις σοκολάτας, toronto, rustico, choco banana, nutela, chococookies... από stracciatella έως tiramisu και από γιοσουρί με αγριοκέρασο έως mocha cafe... Γεύσεις που μας δροσίζουν και μας μένουν αξεχάστες!

Θεμιστοκλέους 72, Εξάρχεια, T: 210 3301 233

ΜΑΡΙΑ ΖΕΡΒΟΥ

Κέντρο Σύγχρονου Τέχνης

Ιλιάντα Τούντα

Την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2007, στις 19:30, εγκαινιάζεται στο Κέντρο Σύγχρονου Τέχνης Ιλιάντα Τούντα η πρώτη ατομική έκθεση της Μαρίας Ζερβού με τον τίτλο «Here, Now». Η δουλειά της Μαρίας Ζερβού (βίντεο, σχέδια και φωτογραφίες) πραγματεύεται γόνιμες μεταφορές που αναφέρονται στο φύλλο, ιδιαίτερα στο γυναικείο. Στα βίντεο και σχέδιά της, οι γυναικείες μορφές εμφανίζονται ως δυνάμει καλλιτεχνικά μέσα και ως σημανόμενα του θηλυκού εαυτού.

Τρ. - Παρ. 11.00 - 20.00,
Σάβ. 12.00 - 16.00
Αρματοίων & Κλεφτών 48, Αθήνα
T: 210 6439 466, F: 210 6442 852,
www.art-tounta.gr, ileanatounta@
art-tounta.gr

DESTROY ATHENS

Μετά το πολύ δυναμικό της ξεκίνημα, η πρώτη Μπιενάλε της Αθήνας συνεχίζεται με αμείωτο ενδιαφέρον. Μη χάσετε τα «Καταστροφικά Ηχητικά Συμβάντα» στις 13 και 14 Οκτωβρίου στο 417. Την επιμέλεια έχουν οι Ilios και συμμετέχουν οι Costes, Antimatter/Z. Karkowski, Scott Arford, V/VM, Dave Philips, Michael Gendreau με DJ set από τους Family Battle Snake.

13 - 14 Οκτωβρίου
417 Club, Κεραμεικού 53
1η Μπιενάλε της Αθήνας 2007
Destroy Athens
10 Σεπτεμβρίου - 18 Νοεμβρίου
Τεχνόπολις Δήμου Αθηναίων
Πειραιώς 100 - 118 54 Γκάζι
(Είσοδος στην έκθεση από την οδό Ιάκχου)
Μετρό: Κεραμεικός
Τρ. - Κυρ. 12.00 - 22.00

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΑΝΔΡΗΣ, ENS SOLUM

a.antonopoulou.art

Το έργο του Παντελή Χανδρή είναι μια εγκατάσταση, αποτελούμενη από δύο υπερμεγέθεις φιγούρες, οι οποίες καταλαμβάνοντας το χώρο της γκαλερί συνδιαλέγονται μέσω ενός κείμενου που προβάλλει η κάθε μια από αυτές. Στο έργο του αυτό ο Χανδρής παρουσιάζει δύο πανομοιότυπα υβριδικά όντα που μορφολογικά προσομοιάζουν το «ανθρώπινο» αλλά και το «ζωώδες». Τα κείμενα προβάλλονται σε μια ημιδιαφανή οθόνη, η οποία βρίσκεται ανάμεσά τους. Η οθόνη αυτή είναι μια ελάχιστη επιφάνεια-όριο, ένας κοινός τόπος επικοινωνίας που ταυτόχρονα τις χωρίζει αλλά και τις ενώνει.

Μέχρι και 1 Δεκεμβρίου 2007, Τρ. - Παρ. 14.00 - 21.00,
Σάβ. 12.00 - 16.00., Κυρ. 11 Νοεμβρίου ανοιχτά 12.00 - 16.00

CELEBRATING 3 YEARS OF **OUT20**

WITH SPECIAL GUEST

**DANIEL
WANG**

(BALIHU RECORDS)

**SATURDAY
13TH OCTOBER**

YOGA BALA

RIGA PALAMIDOU 5-7

PSIRRI

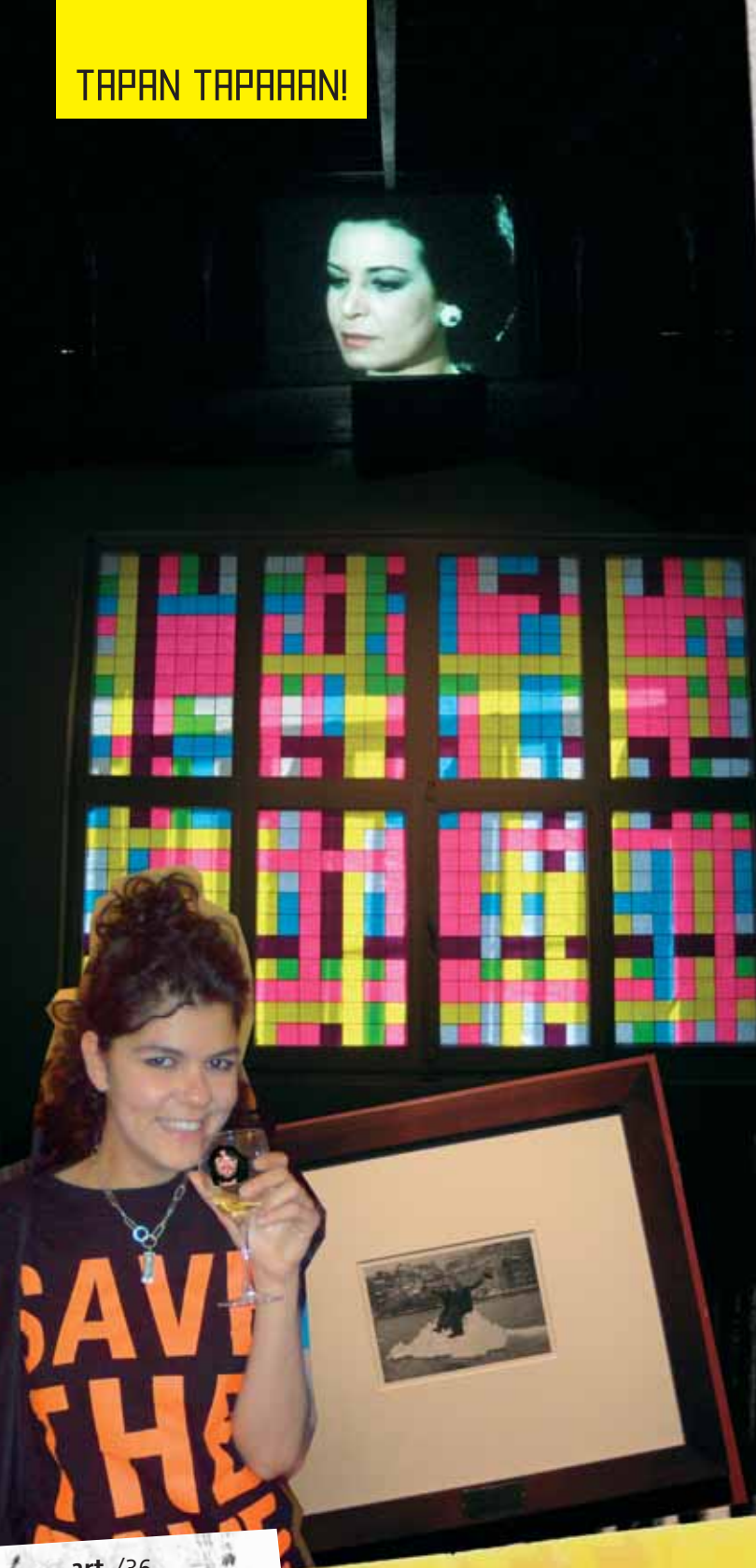
210-3311335

FREE ENTRANCE

DOORS OPEN 23.00

TAPAN TAPPAAN!

art./36

OMILITE ELINIKΑ?

του Κωνσταντίνου Δαγριτζίκου

Λεόν, δεν μούρχεται τίποτα! Καμιά έμπνευση για εξυπναδίστικη εισαγωγή αυτή τη φορά! Οπότε, είπα να αφήσω λίγο άσπρο κενό για να γράψετε εσείς ό,τι θέλετε!! Χα!! Μόλις τελειώσετε, διαβάστε για τον καινούργιο χώρο που άνοιξε η Σύλβια Κούβαλη σε μία από τις πιο καταπληκτικές πόλεις τριγύρω:

Istanbul (not Constantinople)! Μια πολλή υποσχόμενη γκαλερί η οποία πραγματοποιήσε το καλύτερο εγκαίνιο που έχει υπάρξει ποτέ στον χώρο της τέχνης!! Χεχεχε!!! Εντζόν!

Πού;

Τόττον Deposu // Lóleci Hendek Caddesi No 12,
Tophane
34425 Istanbul TR
www.rodeo-gallery.com

Πότε;

Από 8 Σεπτεμβρίου 2007.

Ποιος;

Σύλβια Κούβαλη.

Γιατί;

Γιατί είναι πολύ ωραία: μια μητρόπολη με τόσο ωραίο και θετικό κόσμο, καλούς καλλιτέχνες που ο ένας υποστηρίζει τη δουλειά του άλλου, συνεχή εναλλαγή προσώπων και καταστάσεων. Το Rodeo είναι μια ανάγκη της ευρύτερης περιοχής, όχι μόνο της Πόλης, που συνδέει καλλιτέχνες από αυτήν και παράλληλα ανοίγει έναν ακόμη διάλογο με αυτό το πολύ αθηινό κλίσε: πως αυτή η πόλη είναι όντως μεταξύ ανατολής και δύσης. Και μέσα σε αυτό θα κινηθούμε κι εμείς.

Τι άλλο;

Εδώ κι ένα χρόνο έχω ξεκινήσει το yama, μετά τον πρώτο χρόνο του προγράμματος που επιμελήθηκαν "...as long as it's dark..." με καλλιτέχνες όπως οι Giles Round, Koken Ergun, Χάρης Επαμεινώνδα, Tova Mozard, Jenny Holzer, Wael Shawky κ.ά. Τώρα συνεπιμελούμαι το Frozen Waves με τη Michelle Cotton, με τους Eva Weinmayr, Babak Ghazi, Mustafa Hulusi, Paul Snowden και Mark Titchner, που θα είναι στον ουρανό ως τις 4 Νοεμβρίου. Μετά την επιμέλεια του yama αναλαμβάνει ο Mark Aerial Waller κι έτσι η ομάδα του yama μεγαλώνει κι από μια ιδέα γίνεται ένα πανέμορφο κομμάτι στον ουρανό της Πόλης.

TiKi
ATHENS

EXOTIC BAR-RESTAURANT
(ex Deluxe) Φαλήρου 15
τηλ: 210.9236908

architecture./38

After the Fall

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

Γενικά η στήλη αυτή δεν έχει καμιά σχέση με την επικαιρότητα, αλλά δεν μπορώ να μην γράψω κάτι για την Athens Biennial, που μας παρουσίασαν η Ξένια Καληκτσόγλου, ο Poka Yio και ο Αυγουστίνος Ζενάκος, μιας και είναι από τα πιο ενδιαφέροντα πράγματα που συνέβησαν πρόσφατα στη μικρή μας πόλη. Βέβαια για τα εικαστικά θα αναφερθούν φαντάζομαι οι ειδήμονες, αλλά αυτό που μου άρεσε πιο πολύ και ήταν μάλλον πολύ κεντρικό στοιχείο της σύλληψης ήταν το στήσιμο της έκθεσης και ο τρόπος που κατέλαβε και μετέτρεψε την απάισια kits Τεχνόπολη σε μια σκηνοθετημένη και μάλλον μυστηριώδη διαδρομή που έφτιαχνε νέους χώρους, σε πήγαινε μέσα έξω και ανάμεσα σε κτίρια, σαν μια δεύτερη πόλη ακατάληπτη, συναισθηματικά φορτισμένη, αλλά και τελικά ξεκάθαρη. Η αρχική σύλληψη από όσο ξέρω ανήκει στους Ιταλούς αρχιτέκτονες A12, οι οποίοι από ό,τι φαίνεται αποσύρθηκαν από την έκθεση. Οι A12 έχουν ξανασυμμετάσχει σε μπιενάλε με αντίστοιχο ρόλο, βέβαια εδώ το αποτέλεσμα είναι αρκετά πιο σκοτεινό και ίσως ιδρυματικό, γιατί όλη η διαδρομή μοιάζει λίγο σαν να περνάς δίπλα σε ένα τείχος, και σχεδόν μοιάζει με το τσιμεντένιο τείχος που χωρίζει την Παλαιστίνη και το Ισραήλ. Σε αυτή τη διαδρομή συναντάς τα έργα της Destroy Athens το ένα μετά το άλλο, με πολύ μικρές επιλογές στη σειρά που θα τα δεις, αλλά με αρκετές εναλλαγές στην ατμόσφαιρα, όπως όταν μετά από τα σχετικά καταθλιπτικά έργα των Mark Manders, Γεωργίας Σαγρή και Robert Gober βγαίνεις ξαφνικά στο paranoiko sex club travesti beach bar paidiki xara με τίτλο "Afovi Vevilosí Anepliroton Fandasioseon", σε λίγο ανορθόγραφα Greeklish (άραγε υπάρχει ηεξικό Greeklish;). Στη συνέχεια βλέπεις πάλι καταστροφές με τις

καταπιληκτικές Kimberly Clark και τον Terence Koh και μετά από λίγο βγαίνεις στην τραγική αυλή της Τεχνόπολης, όπου χάνεται όλη η μαγεία του τούνελ-τοιχίου, αλλά τουλάχιστον έζησες μια ωραία καταστροφή.

<http://www.athensbiennial.org>

Ξαναχαρτογραφώντας

Παράλληλα με τη μπιενάλε υπήρχαν πολλά άλλα πρότζεκτ, με σημαντικότερο το ReMap-KM, το οποίο επιμελήθηκε η Χλόη Βαϊτσου. Δανειζόμενο τη μορφή πρόσφατων διοργανώσεων όπως Μπιενάλε Βερολίνου, Ιστανμπούλ, αλλά και Μεγάλης Περίπατος στην Αθήνα, το Remap εξελίχθηκε μέσα σε φιλοεγκαταλειμμένα κτίρια στον Κεραμικό και το Μεταξουργείο, αλλά αντί να είναι έκθεση ήταν μια ομάδα από τις πιο ενδιαφέρουσες διεθνείς γκαλερί, όπως Peres Projects, Breeder, Ρεβέκκα Καμχή, Blow de la Barra, Rodeo κ.ά., οι οποίες εγκαταστάθηκαν προσωρινά μέσα σε 70's πολυκατοικίες, δίπλα σε οίκους ανοχής, πίσω από κινέζικα εστιατόρια, ακόμα και σε ερείπια νεοκλασικών. Έτσι, αντί να βλέπεις μόνο έργα τέχνης, έβλεπες και τους συμπαθέστατους γκαλερίστες οι οποίοι σε κέρναγαν και κανένα κρασάκι και γενικά ήταν πολύ ωραία ατμόσφαιρα και από ό,τι φαίνεται η περιοχή ξαναχαρτογραφήθηκε με επιτυχία.

www.remapkm.com

Ο τίτλος της στήλης σήμερα μου ήρθε καθώς έκανα ποδήλατο στο Φαληρικό Δέλτα και σκεφτόμουν κάτι σαν «Μετά την καταστροφή» «Athens Calling» και μετά μου ήρθε το After The Fall, γιατί πρόσφατα έψαχνα στο youtube τον Klaus Nomi και ένα κλιπάκι από το ομώνυμο κομμάτι που είχε κυριολεκτικά να ακούσω από το γυμνάσιο (είχα το Simple Man και το Encore σε βινύλιο). Ο Klaus

Nomi ήταν ένας τενόρος λίγο σαν τραβεστί ρομπότ και τραγουδούσε electro-όπερα με έμφαση στο τέλος του κόσμου, την καταστροφή, τις εκλείψεις κ.ά. και μια φοβερή διασκευή του I Feel Love. Ο Nomi ήταν ο πρώτος καλλιτέχνης που πέθανε από aids στα μέσα του 80 και πριν από μερικά χρόνια είχε βγει και ένα ντοκιμαντέρ με θέμα τη ζωή του, το οποίο το βρίσκετε στο Google φαντάζομαι. (Τελικά το ντοκιμαντέρ έχει τίτλο Nomi Song, από τον Andrew Horn).

www.thenomisong.com
www.youtube.com

Τώρα, αν κάτω να σκεφτώ πώς μου ήρθε ο Klaus Nomi στο Φαληρικό Δέλτα, και τι σχέση έχουν όλα αυτά μεταξύ τους, μάλλον επειδή το τοπίο στο Δέλτα είναι τελείως post-Athens-destruction και χρειάζεται επειγόντως remapping και το μόνο που φαίνεται να λειτουργεί είναι το στάδιο beach volley, όπου άμα ζούσε ο Klaus σίγουρα θα έκανε συναυλίες. Προς το παρόν το τοπίο είναι μια urban εγκατάληψη με τα ολυμπιακά ακίνητα να είναι τελείως ακινητοποιημένα και μη αξιοποιημένα, και γενικά σε χάλια χρώματα όπως σομόν, γαλάζιο, εκρού το χρώμα του νεκρού κλη, αλλά σιγά-σιγά γεμίζουν με γκράφιτι, οπότε κάτι μπορεί να γίνει και γενικά η κατάσταση είναι τελείως παρανοϊκή, γιατί σε μία μόνο βόλτα συναντάς skaters να παλεύουν με half-ollies, γκρουπ από καθωσπρέπει Κινέζους Φαληριώτες που κάνουν γιόγκα, τεχνά δυτικών προαστίων που κάνουν κόντρες με φτιαγμένα Seicento, αλλά και τηλεκατευθυνόμενα ελικόπτερα που πετάνε και πέφτουν, μίνι συνοικισμούς τσιγγάνων, αγέλες σκυλιών και ψαράδες και φυσικά ζευγαράκια σε θαμπωμένα αυτοκινητάκια, όλο σε ένα τοπίο από σκουπίδια και χόρτα και βουναλάκια και όλα τα ξεραμένα ποτάμια της Αθήνας που έτσι κι αλλιώς καταστρέφεται κάθε μέρα.

* Επίσης, μια διόρθωση. Σε προηγούμενο τεύχος είχα γράψει ότι ο Κωστής Βελώνης είχε δείξει το καταφύγιο για γάτες στο Μέτσοβο, ενώ το είχε εκθέσει στην Bienalle του Limerick στην Ιρλανδία.

SAN DIEGO COMICS CON 2007

Μπορεί να μην πήγαμε στο μεγαλύτερο comics event που υπάρχει αυτή τη στιγμή στον κόσμο, πήγαν όμως φίλοι μας και μας φέρανε διάφορα καλούδια:

Πρώτο και καλύτερο, στο SDCC έκανε την παρουσίαση του το Last Call: Book 1 (εκδ. Oni Press, 2007) του Vasilis Lolos (γεια σου ρε πατρίδα! XAXA). Για τον Βασίλη έχουμε ξαναμιλήσει από τη στήλη, οπότε δεν χρειάζονται συστάσεις. Για το άλμπουμ του όμως χρειάζονται: Δύο έφηβοι που αγαπάνε το metal βρίσκονται ένα βράδυ ξαφνικά μέσα στο εσωτερικό ενός τρένου που δεν έχουμε ιδέα πού πηγαίνει. Ένα πλήθος καταπιληκτικών δευτέρων χαρακτήρων και διάφορα περίεργα γεγονότα συνωμοτούν στο να μας χαρίσουν ένα comic σκέτο μυστήριο. Το τέλος του Last Call: Book 1 μάς άφησε με το στόμα ανοιχτό. Κάνουμε υπομονή για κάνα χρόνο μέχρι να δούμε τη συνέχειά του.

Vasilis Lolos Blog: <http://steamrobo.blogspot.com/>

Στον ίδιο πάγκο με το Last Call, κυκλοφόρησε και το 5: mini comic ανθολογία των Becky Cloonan, Vasilis Lolos (Ξανά), Rafael Grampa (είχα καιρό να δω τόσο αριστουργηματικές εικονογραφήσεις) και τα δίδυμα Gabriel Ba και Fabio Moon (που αυτόν τον καιρό έχουν φέρει ταραχή στην Αμερικάνικη σκηνή με τα comics τους The Umbrella Academy και Sugarshock αντίστοιχα).

Το 5 μπορείτε να το αγοράσετε online από εδώ:

<http://khepri.com/>

Becky Cloonan Blog: <http://inkandthunder.blogspot.com/>

Rafael Grampa Blog: <http://furrywater.wordpress.com/>

Gabriel Ba + Fabio Moon Blog: <http://fabioandgabriel.blogspot.com/>

Τέλος, έφτασε στα χέρια μας από το SDCC και το #2 τεύχος του Mountain Girl του –πάντα αγαπημένου– Ross Campbell. Η Ina (ή αλλιώς mountain girl) συνεχίζει τις περιπέτειές της από το τεύχος #1, και σε τούτο εδώ πολεμάει καταραμένους καρχαρίες μέσα στο χιόνι. Σαν άρρωστη διασταύρωση μεταξύ Jaws και Ice Age, το comic παρέχει πολλή δράση με απίστευτες σκηνές μάχης (ο Ross σχεδιάζει τέλειες προοπτικές) και πανταχού παρούσα την ξέκλητη αμφίεση της Ina. Η σκηνή που γυρίζουν τα εσωτερικά του καρχαρία μέσα-έξω, είναι ένας οπτικός θρίαμβος.

Ross Campbell Blog: <http://mooncalfe.livejournal.com/>

Official Site: <http://www.greenoblivion.com/>

Άντε και του χρόνου, να πάμε και εμείς!!!

Πριν από μερικά χρόνια, ήρθα σε επαφή με τα comics του Nate Powell κατά τύχη. Ήταν μία από εκείνες τις –ελάχιστες– φορές που έχοντας μερικά έξτρα χρήματα στο πορτοφόλι σου, επιθυμείς να μπεις σε ένα βιβλιοπωλείο και να αγοράσεις οπωσδήποτε ένα comic, κάτι. Έτσι έπεσε στα χέρια μου το *Tiny Giants* (εκδ. Soft Skull, 2003), εντυπωσιάστηκα από το σχέδιο και το τσίμνησα. Δεν απογοητεύτηκα από την ανάγνωσή του, το αντίθετο μάλιστα. Ιστορίες σαν το *Pulling Teeth*, δεν τις διαβάζεις συχνά. Μετά από λίγο καιρό αγόρασα και ένα mini άλμπουμ του, το *It Disappears* (εκδ. Soft Skull, 2004). Η ιστορία δεν με τρέλανε (μεγάλες προσδοκίες;), αλλά το σχέδιο του Powell παρέμενε συγκλονιστικό. Τέλος, το *Please Release* (εκδ. Top Shelf, 2006) ήρθε και με επανέφερε στα ίσια μου. Πριν λίγες μέρες μου ήρθε το νέο του πόνημα *Sounds Of Your Name* (εκδ. Microcosm Publishing, 2007), ένας τετραώδης τόμος 330 σελίδων που συλλέγει –σχεδόν– όλες τις ιστορίες που έχει σχεδιάσει ο Nate Powell μέχρι σήμερα (πρωτοφανές το γεγονός πως μέσα

στις σελίδες του δεν έχει συμπεριλάβει το ατίτλο comic που είχε σχεδιάσει για την ανθολογία *Meathaus 8: Headgames* που προσωπικά θεωρώ πως είναι από τα καλύτερά του). Στις σελίδες του *Sounds* θα βρείτε ολόκληρο το *Tiny Giants* και το *It Disappears* (το τελευταίο σε ένα director's cut edition) και πολλές άλλες, ακυκλοφόρητες και μη ιστορίες. Το σκίτσο του Nate αποτελεί εγγύηση: Ρεαλιστικό και ταυτόχρονα σουρεαλιστικό, με αρμονική σύνθεση άσπρου-μαύρου η οποία σδομίζεται στο μεγαλύτερο μέρος της από γκρι γραμμογράφηση στο χέρι (κάτι που συναντάμε σπάνια πλέον σε σύγχρονους Αμερικανούς δημιουργούς). Στα συν η σκηνοθετική του ματιά και η διεύθυνση φωτογραφίας του. Τα σενάρια των ιστοριών φλερτάρουν με την αυτοβιογραφία και τα όνειρα (επιβάλλεται με τέτοιο σκίτσο), εισχωρούν στο μυαλό σου ύπουλα και οι πιο σκοτεινές σου σκέψεις ταυτίζονται μαζί τους ("I mean, as far as knowing, I've both been ready to have a kid AND consider suicide at different times"), είτε το θες, είτε όχι.

Περιμένουμε με ανυπομονησία το επόμενο άλμπουμ του με τίτλο *Swallow Me Whole* (εκδ. Top Shelf, 2008). Trivia: Ο Nate Powell είναι ο άνθρωπος πίσω από την Harlan Records, αλλά και μέλος των συγκροτημάτων *Soophie Nun Squad* και *WAIT*.

NATE POWELL – SOUNDS OF YOUR NAME

Official site: <http://www.harlanrecords.org/>

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72
 τ 210 6424020 φ 210 6424029
info@dartbooks.gr
www.dartbooks.gr

dartbooks

Oh, girl...

του Αντρέα Κίικρα

woog riots

Το 6ο Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου Γυναικών ολοκληρώθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου με θριάμβο της Γερμανίας, που επικράτησε με το καθαρό 2-0 της Βραζιλίας στον τελικό, ακριβώς το ανάποδο αποτέλεσμα του αντίστοιχου τελικού των Ανδρών του 2002. Τότε η διοργάνωση είχε πραγματοποιηθεί σε Κορέα και Ιαπωνία, με μέσο όρο θεατών 42.269 ανά αγώνα, φέτος το γυναικείο τουρνουά διοργανώθηκε στην Κίνα και οι θεατές ανά αγώνα ήταν 36.463. Χμμ...ναι, ναι, είναι πολλοί οι Κινέζοι, συν τοις άλλοις μπορούν και γεμίζουν, αν θέλουν, τα γήπεδα με φαντάρους και μαθητές, αλλιώς ο αριθμός δεν παύει να είναι εντυπωσιακός για τη γυναικεία εκδοχή του ποδοσφαίρου. Εξάλλου, αν κανείς αποδώσει την κινέζικη κοσμοπολημύρρα στη «θες δε θες θα πας στο γήπεδο» επιβολή με το τσιγκέλι, γιατί να μην κάνει το ίδιο και για την πύση εγκεφάλου που είχαν υποστεί επί σειρά ετών Κορεάτες και Γιαπωνέζοι από τα μίντια, προκειμένου να πετύχει το εγχείρημα της ευρύτερης διάδοσης του πιο παγκοσμιοποιημένου από τα αθλήματα στη σχετικά παρθένα ασιατική αγορά... Η ουσία είναι ότι εκεί, στην Άπω Ανατολή, το κόνσепт του ποδοσφαίρου δεν διαχωρίζεται από το γενικότερο, παραδοσιακό μότο «αθλητισμός-υγεία-ευεξία για όλους», σε αντί-

θεση με τη Δύση, όπου το «μπάλα = δράση-εκτόνωση επιθετικότητας-εκδήλωση αυθορμητισμού» και άλλα πολλά, που θεωρούνται ότι ταιριάζουν απόλυτα με αρσενική ιδιοσυγκρασία, έρχεται σε «φυσιολογική» αντίθεση με τα γυναικεία στερεότυπα της παθητικότητας, ευθραυστότητας και ευαισθησίας. Με άλλα λόγια, «τράβα άπλωσε κάνα σώβρακο κυρά μου» ή «άντε αυτή να σου ανοίξει σπίτι», όπως εξακολουθεί να ακούει οποιαδήποτε γυναίκα αποκτά διακριτό ρόλο στα εγχώρια γήπεδα, είτε σε ρόλο διατητή ή οπαδού ή παίκτριας. Δεν είναι τυχαίο ότι ελάχιστοι είναι ακόμα εδώ αυτοί που μπορούν να παραδεχτούν ότι οι γυναίκες μπορεί να ενδιαφέρονται σοβαρά για το παιχνίδι καθαυτό, τόσο μάλλον να το εξασκεί. Σίγουρα, σου λείει, κάποιο πρόβλημα θα υπάρχει, σαν το κλασικό αγοροκόριτσο που έπαιζε μπάλα με τα αγόρια στο σχολείο αντί να τα κουτσμπολεύει παρέα με τις υπόλοιπες συμμαθήτριάς της. Ακόμα και στο επίπεδο του απλού θεατή η γυναίκα που εκφράζει άποψη για τα τεκταινόμενα στο ματς συναντά συνήθως έναν τοίχο, καθώς αντιμετωπίζεται σαν U.F.O.: «τι μιλάς μωρέ κι εσύ, αφού δεν ξέρεις...». Η ουσία είναι ότι, καθώς η διαφορετικότητα ως προς το φύλο μεταφράζεται σε μια σχέση επικράτησης-υστέρησης ως προς την

σεξιστική ιεραρχία, οι γυναίκες σε ένα μεγάλο ποσοστό τα τελευταία χρόνια έχουν προσαρμόσει το «αυξημένο» τους ενδιαφέρον απέναντι στο ποδόσφαιρο (ελέω της γιγαντωμένης προβολής του από τα μέσα) σε αυτό που τους υπαγορεύεται: πόσο γκόμενος ή αθλητής σέξι είναι ο τάδε ή ο δείνα ποδοσφαιριστής ή προπονητής, είτε λέγεται Μπέκαμ ή Μαλντίνι ή Μουρίνιο κ.ο.κ. Το γυναικείο ποδόσφαιρο είναι, λέει, αδιάφορο ή και αντιαισθητικό, επειδή δεν είναι «αθλητικό», λες και το πρωτεύον στοιχείο όταν κανείς παίζει ή παρακολουθεί το άθλημα είναι το πώς εκδηλώνεται η σεξουαλική ταυτότητα και όχι η χαρά, το πάθος, η αγωνία, και η συναρπαστικότητα του παιχνιδιού καθαυτού. Στην καλύτερη, η γυναικεία παραδοχή της υστέρησης στα περί ποδοσφαίρου εκδηλώνεται με καυστικές σπόντες, πάντα στο ίδιο σεξιστικό πεδίο: «το οφασίνε είναι για τη γυναίκα ότι ο γυναικείος οργανισμός για τον άντρα: όλοι ξέρουν περίπου περί τίνος πρόκειται, αλλιώς κανείς δεν καταλαβαίνει πότε και πώς συμβαίνει» (ατάκα από πρόσφατο εγχώριο τηλεοπτικό σίριαλ). Στην Αγγλία τώρα, μια χώρα με παραδοσιακή εμμονή προς το ποδόσφαιρο, στην οποία η μετατροπή του γηπέδου κατά τα 90s από χουλιγκανική αρένα σε οικογενειακό θέατρο αποδόθηκε

σε μεγάλο βαθμό στη μαζική συρροή γυναικών στις εξέδρες, θα περίμενε κανείς ότι τέτοιου είδους στερεοτυπίες θα είχαν υποχωρήσει, αν όχι εξαλειφθεί. Βλέποντας πάντως τα σχόλια των Βρετανών στο site του BBC που είχε αναλάβει τη μετάδοση των αγώνων του γυναικείου Παγκοσμίου Κυπέλλου, διαπιστώνει ότι η κριτική του όλο εγχειρήματος έχει απλά αλλιάξει προσανατολισμό, στοχεύοντας πια περισσότερο στη «διαφορά ποιότητας»: «Είδε κανείς κανένα παιχνίδι από το γυναικείο Μουντιάλ; Το επίπεδο ήταν σοκαριστικό! Ούτε καν για τις χαμηλές ερασιτεχνικές αντρικές κατηγορίες. Πραγματικό σκουπίδι, απορώ γιατί το BBC του αφιέρωσε χρόνο στην prime-time ζώνη!», σχολιάζει πικρόχολα κάποιος, ενώ ένας άλλος επαυξάνει: «μια (αντρική) ομάδα της 4ης κατηγορίας Σκωτίας θα ήταν παγκόσμια πρωταθλήτρια στις γυναίκες. Είναι τραγικό να πληρώνω το BBC για να βλέπω τέτοιες ανδίες». Υπάρχουν και πιο ακριβείς περιγραφές του «προβλήματος»: «Το κύριο μειονέκτημα είναι οι τερματοφύλακες. Το επίπεδό τους είναι πραγματικά για γέλια. Το ίδιο και οι γυναίκες διαιτητές, είναι ακόμα χειρότερες από τους άντρες. Η αποβολή της Αμερικανίδας στον αγώνα με τη Βραζιλία ήταν μακράν η γελοιοδέστερη που έχω δει στη

ζωή μου!». Φυσικά υπάρχουν και αρκετοί καθολοπροαίρετοι, που προτείνουν βελτιώσεις: «Νομίζω ότι οι φυσιολογικές διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα, όπως η ικανότητα να κλωτσάει κανείς τη μπάλα από απόσταση ή το ύψος των τερματοφυλάκων, θα εξαλείφονταν εφόσον μειώνονταν

Σίγουρα το γυναικείο ποδόσφαιρο θα ήταν πολύ πιο εξελιγμένο. Στη γενιά μου μας τιμωρούσαν κάθε φορά που παίζαμε ποδόσφαιρο στο σχολείο. Οι γυναίκες που σήμερα παίζουν μπάλα και που πολλοί κοροϊδεύουν, χρειάζεται ταυτόχρονα να τα βγάλουν πέρα με τις δουλειές και τις οικογενείες

να την προτείνουν σαν κάτι που παραμένει εναλλακτικό, εξωθεσμικό, εξωτικό. Με άλλα λόγια, ο δρόμος για τις γυναίκες, ειδικότερα στα παραδοσιακά ανδροκρατούμενα ποδοσφαιρικά κάστρα, είναι ακόμα (πολύ) μακρύς. Στα καθαρά αγωνιστικά του Μουντιάλ της Κίνας, η αγγλική ομάδα

σφαίρου, παρουσιάζονται οι τρεις δημοφιλέστετες «βασίλισσες» Μία Χαμ, Τζούλι Φάουντι και Μπράντι Τασσέιν, οι βετεράνες παγκόσμιες πρωταθλήτριες, οι οποίες στα 90s γέμιζαν τα αμερικανικά γήπεδα πολύ πιο εύκολα από τους άντρες συναδέλφους τους. Ο τελικός της Σαγκάης είχε το λιούστρο της «μά-

Το γυναικείο ποδόσφαιρο είναι, ήξει, αδιάφορο ή και αντιαισθητικό, επειδή δεν είναι «θηλυκό», ήες και το πρωτεύον στοιχείο όταν κανείς παίζει ή παρακολουθεί το άθλημα είναι το πώς εκδηλώνεται η σεξουαλική ταυτότητα και όχι η χαρά, το πάθος, η αγωνία, και η συναρπαστικότητα του παιχνιδιού καθαυτού.

για τις γυναίκες οι διαστάσεις του γηπέδου και των τερμάτων περίπου κατά 15%». Ελάχιστοι πάντως γνωρίζουν ότι στις αρχές του 20ου αιώνα το γυναικείο ποδόσφαιρο στη Βρετανία ήταν (τουλάχιστον) το ίδιο δημοφιλές με το αντρικό και οι κερκίδες ξεχείλιζαν σε τακτική βάση από χιλιάδες κόσμο που ήθελε να παρακολουθήσει τις κυρίες να κλωτσούν το τόπι. Οι ομάδες σχηματίζονταν κυρίως από γυναίκες που δούλευαν στη βαριά βιομηχανία, αντιπροσωπεύοντας τα εργοστάσιά τους. Στις αρχές των 20s οι περίφημες Kerr Ladies από το Πρέστον έκαναν σαρωτικές τουρνέ ανά τη Βρετανία, όπου συγκέντρωναν εύκολα μέχρι και 70.000 κόσμο. Κι όμως, στα 1921, η Βρετανική Ομοσπονδία ποδοσφαίρου απαγόρευσε τη διεξαγωγή αγώνων ανάμεσα σε γυναίκες, επειδή θεώρησε ότι το θέαμα ήταν «απεχθές». Το επιχείρημα για τον γυναικείο αντίλογο είναι προφανές και ακλόνητο: «Τι θα γινόταν αν οι κύριοι της Ομοσπονδίας δεν έχωναν τη μύτη τους στα 20s;!

τους. Και το κάνουν με αξιοπρέπεια, δίχως να συμπεριφέρονται σαν τις καθολοπηρωμένες πριμαντόνες που υποτίθεται ότι κάνουν δημοφιλές το αντρικό σπορ». Εντέλει το ποδόσφαιρο επιτράπηκε ξανά στις γυναίκες το 1974, γεγονός που δίνει την αφορμή για το κερασάκι: «Πώς νομίζετε ότι θα ήταν το ποδόσφαιρο σήμερα εφόσον οι άντρες άρχιζαν να παίζουν το 1974; Ούτε Πελέ, ούτε Μπόμπι Μουρ, ούτε Μαραντόνα...σκέτη πλάκα!». Αρκετά πάντως από την ουσία του πώς αντιμετωπίζεται σήμερα ένα γεγονός όπως το γυναικείο Μουντιάλ ποδοσφαίρου κρύβεται στο τελευταίο σχόλιο: «Το πρόβλημα με την κάλυψη του BBC ήταν ότι προβλήθηκε σαν κάτι που πρέπει να το παρακολουθήσεις, επειδή είναι πολιτικά ορθό. Δεν μπορείς να βάλεις με το ζόρι στο κεφάλι του οπαδού ότι πρέπει σώνει και ντε να ενδιαφερθεί, θα το κάνει μόνος του αν το θελήσει». Κάτι που δείχνει ότι η επίσημη γραμμή όσων καθορίζουν τη στόχευση μιας τέτοιας διοργάνωσης, είναι

έπεσε στα προημιτελικά πάνω στις Η.Π.Α., ένα κλασικό φαβορί (όπου και εκεί –όπως στην Άπω Ανατολή– έχουν συλλάβει το «σόκερ» σαν ένα απλό ομαδικό σπορ, όπως το βόλεϊ π.χ., οπότε το ανέπτυξαν επί χρόνια ισομερώς –για αγόρια και κορίτσια– στα σχολεία, ωστόσο υπάρχει το δικό τους «ανδροπρεπές» δημοφιλέστατο «football»), γνωρίζοντας φυσιολογική ήττα με 0-3. Στον ημιτελικό οι Αμερικανίδες γνώρισαν ντροπιαστική ήττα από τις Βραζιλιάνες με 0-4, μπαίνοντας σε περισυλλογή ως προς το μέλλον. Οι ευθύνες βάρυναν τον προπονητή Γκρεγκ Ράιαν, στον οποίο καταλογίστηκε ότι έβαλε το εγώ του πάνω από την ομάδα, κάνοντας «τρελά πράγματα» στον ημιτελικό, όπως το ότι έπαιξε με την αναπληρωματική τερματοφύλακα Μπραϊάνα Σκάρι, επειδή είχε κακές σχέσεις με τη βασική, Χοπ Σόλο. Πέρα από εμπαθής ο Ράιαν θεωρήθηκε και άσχετος, και ως μόνη λύση για την ανανέωση της ομάδας, αλλήλ και τον επανασχεδιασμό ολόκληρου του αμερικανικού γυναικείου ποδο-

χης ανάμεσα στις δύο καλύτερες παίκτριες του κόσμου» και πρώτες σκόρερ της διοργάνωσης, το 10άρι της Βραζιλίας Μάρτα και το 9άρι της Γερμανίας Μπίργκιτ Πριντζ. Η Γερμανίδα ήταν αυτή που άνοιξε το σκορ στο 52', για να το κλείσει η συμπαίκτριά της Σιμόνε Λάουντερ στο 86'. Κάπου ενδιάμεσα, στο 62', η Βραζιλία είχε την ευκαιρία να εσφορίσει, όμως το πέναλτι που εκτέλεσε η Μάρτα αποκρούστηκε από τη Γερμανίδα τερματοφύλακα Ναντίνε Άνγκερερ. «Η τύχη μου μ' εγκατέλειψε», ψέλλισε απογοητευμένη αμέσως μετά το ματς η, «μοιραία» τελικά, Μάρτα, ενώ η Άνγκερερ υπογράμμισε ότι δεν ήταν απλά θέμα τύχης: «Είδα ότι με την Αυστραλία είχε χτυπήσει το πέναλτι στα αριστερά και υπόθεσα ότι αυτή τη φορά θα διάλεγε την άλλη γωνία, όπως και έγινε», είπε, με τον αέρα της μεγάλης «ηρωίδας» του τελικού. Η ιδανική ρεβάνς, για όλα όσα ειπώθηκαν για το «χάλι» των υπόλοιπων συναδέλφισσών της τερματοφυλάκων, σε όλη τη διάρκεια του τουρνουά...

KINKY NATION

© Love Is All/Andreas Nilsson
(Daydream Nation)

Εκκίνηση προγράμματος για το νεοσύστατο χώρο τέχνης Kinky Kong με ένα εκλεκτικό σύνολο από θεατρικές παραστάσεις, σεμινάρια, συναυλίες και προβολές. Για τους θιασώτες της σουδικής pop, της πρωτοποριακής τέχνης και των νέων μέσων, το πρόγραμμα "Daydream Nation" (13 και 14 Οκτωβρίου), μια συλλογή από ταινίες animation, μουσικά video και art films, αναδεικνύει την παλλόμενη από δημιουργία χώρα παραγωγής τους, τη Σουηδία. Από τις υπόλοιπες δράσεις ξεχωρίζουν οι συναυλίες των The Boy (12 Οκτωβρίου, παρουσίαση νέου δίσκου με live και performance από την Αγγελική Καρυστινού), του θρυλικού Σπύρου Φάρου (20 Οκτω-

βρίου, live με τον Παντελή Παντελόπουλο στα visuals) και των Larry Gus, Felizol και The Boy (3 Νοεμβρίου), οι οποίοι θα παρουσιάσουν ζωντανά τις δικές τους εκδοχές και απόψεις γύρω από τον χορευτικό ήχο!

MOTO Q9H

Σχεδιασμένο για να έχετε τον έλεγχο

Το νέο εντυπωσιακό MOTO Q9h δεν είναι απλά ένα ακόμα smartphone. Είναι ένας πλήρης υπολογιστής που χωράει στην παλάμη σου, βασισμένος στο λειτουργικό σύστημα Windows Mobile 6™.

Το MOTO Q9h προσφέρει την τελευταία λέξη της τεχνολογίας στην ποιότητα ήχου, την ανταλλαγή μηνυμάτων, τη δυνατότητα επεξεργασίας, το ηλεκτρολόγιο και την εμφάνιση, δίνοντας τον απόλυτο έλεγχο στις καθημερινές σου ασχολίες, ένα σύμβολο δύναμης και έντονης προσωπικότητας.

TIKI ATHENS

Μια καινούργια πρόταση μάς έρχεται από το πρώην Deluxe Bar – Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη. Exotica αισθητική που παραπέμπει σε 50's pop αναφορές με ιδιαίτερη κουζίνα και μεγάλο κατάλογο cocktails. Ανοικτά από το πρωί Δευτέρα έως Σάββατο και με ιδιαίτερες θεματικές εκδηλώσεις τις Κυριακές με live και parties. Στις 21/10 θα εμφανιστούν οι θρυλικοί Television Personalities σε ένα σπάνιο ακουστικό set και ακολούθου οι Blue States σε ημερομηνία που θα ανακοινωθεί σύντομα.

Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη (Μετρό: Ακρόπολη)
Τηλ: 210 9236908

JIM AVIGNON ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Ο Jim Avignon, πολύπλευρος και πολυτάλαντος, είναι ένας από τους πιο ασυνήθιστους και πιο παραγωγικούς εικαστικούς της σύγχρονης σκηνής.

Με τα projects που έχει ετοιμάσει για την εκδήλωση του Goethe «Ημέρες Γερμανικού Πολιτισμού», θα πλαισιώσει με την τέχνη του τα δρώμενα «BerlinVision» στο Ζάππειο και μαζί με ομοφρονούντες καλλιτέχνες από το Βερολίνο θα φέρει την πνοή της βερολινέζικης subculture στην Αθήνα.

Berlin-Night 1

Ιστορίες σε Εικόνες – Έκθεση με έργα του Jim Avignon

Εγκαίνια με live performance του καλλιτέχνη
Τρίτη 13 Νοεμβρίου, 21:00

Berlin-Night 2

Άσφαλτος ή Ο αστυνομικός, η Έλζε και τα κοσμήματα
(1928/29) του Joe May

Βωβή ταινία με ζωντανή ηλεκτρονική μουσική από τον Jim Avignon
Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, 21:00 στο Ζάππειο

Berlin-Night 3

Blinddate Party με τον Jim Avignon και την καλλιτεχνική του παρέα

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2007, 21:00

Είσοδος ελεύθερη
13, 14 και 16 Νοεμβρίου 2007 στο Ζάππειο
www.goethe.de/athen

ΩΜΕΓΑ WATTS @ GURU

Με αφορμή την επερχόμενη κυκλοφορία του δεύτερου ολοκληρωμένου δίσκου του, «Watts Happening», ο Ωmega Watts θα βρεθεί LIVE στη σκηνή του bar Guru bar / Jazz Upstairs τη Δευτέρα 22 Οκτωβρίου για ένα μεγάλο hip hop πάρτι

με τη σφραγίδα του Κορμοράνου, κι ελεύθερη είσοδο. Μαζί του στα μικρόφωνα και τα πλάτ, ο φίλος του και τακτικός συνεργάτης του Braille Brizzy (υπερδραστήριος MC, παραγωγός και ιδρυτής της ανεξάρτητης δισκογραφικής εταιρείας Hip hop is music, ήταν αυτός που άνοιξε τις συναυλίες του James Brown στην ύστατη περιοδεία του –μεταξύ άλλων και στο Λυκαβηττό) και ο ανερχόμενος dj και ράπερ Theory Hazit.

JAZZ UPSTAIRS
bar GURU bar
(πλάτεια Θεάτρου 10. Ψυρρή)
Δευτέρα 22 Οκτωβρίου
Είσοδος ελεύθερη
www.kormoranos.gr

THE CRUSADERS @ MOOI

Άλλο ένα party Crusaders με ένα μοναδικό έκρηκτικό μείγμα από Britpop / disco / electro / punk / garage hip hop / indie / jazz / new wave / pop. Πώς γίνεται αυτή η μίξη λέτε, ε; Περάστε μια βόλτα και θα δείτε...

Mooi
Σάββατο 13 Οκτωβρίου
Μιαούλη 6, Ψυρρή

ΜΙΚΡΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ

Για Τρίτη συνεχόμενη χρονιά το Μικρό Πολυτεχνείο παρουσιάζει σε μία ομαδική έκθεση τις δουλειές των σπουδαστών του σεμιναρίου Video Art με γενικό τίτλο Start 07. Μετά τις δύο πετυχημένες εκθέσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Φούρνο - Κέντρο Για Τον

Ψηφιακό Πολιτισμό, η φετινή έκθεση θα γίνει στον κινηματογράφο Μικρόκοσμο και θα φιλοξενηθεί στα πλαίσια του Κινηματογραφικού Πανοράματος της Ελευθεροτυπίας.

11 - 18 Οκτωβρίου
Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, Μετρό: Φιξ
Τ: 210 9215305

YELP SEMINARS

Η ομάδα YELP έχει προγραμματίσει μια σειρά μαθημάτων σύγχρονου χορού/κίνησης για τον Οκτώβριο. Τα μαθήματα αυτά απευθύνονται σε μη-επαγγελματίες χορευτές, ηθοποιούς και ενήλικες που επιθυμούν / έχουν ανάγκη να γυμναστούν με τρόπο δημιουργικό και

ευχάριστο και να αποκτήσουν καλύτερη αίσθηση του σώματός τους και του χώρου. Οι καθηγητές είναι όλοι μέλη της ομάδας. Τα μαθήματα θα γίνονται στο στούντιο της ομάδας, ενώ το πρόγραμμα θα ανανεωθεί από το Νοέμβριο με περισσότερα μαθήματα και επιπλέον καθηγητές.

Παλλήλαδος 20 - 5ος όροφος
Ψυρρή
m_pedestrian@yahoo.gr
Τ: 6974 744944

Ορεξίτα

www.tsoukis.gr

Some Velvet Morning:

της Σώτης Τριανταφύλλου

Πρόκειται όντως για ένα velvet morning και σκέφτομαι ότι στις 4 Αυγούστου πέθανε ο Lee Hazelwood, συνθέτης, όχι μόνον του *These Boots are Made for Walkin'*, αλλά του *Sugar Town* και του *Some Velvet Morning*: το τελευταίο του άλμπουμ είχε τίτλο *Cake of Death*. Επειδή οι παλιοί φεύγουν πλέον en bloc και όχι σιγά-σιγά, πήγα στο Λονδίνο (το αεροπλάνο από το Παρίσι κάνει μια ώρα και, λόγω του ανταγωνισμού με το Eurostar, τα εισιτήρια είναι φτηνά) για να δω τον Βαν Μόρισον στο Royal Albert Hall. Διότι, αισθάνομαι ότι, αν δεν πάω εγώ, ποιος θα πάει. Και έβγαλα εισιτήριο για τον Μπρους Σπρίνγκστιν στις 17 Δεκεμβρίου.

Το καινούργιο ντοκυμαντέρ του Μάικλ Μουρ, "Sicko", γύρω από την ιατρική περίθαλψη στις Ηνωμένες Πολιτείες θα έπρεπε να περιληφθεί στην διδακτέα ύλη των αμερικανικών σχολείων. Ο σκηνοθέτης, ως αντιστάθμισμα της έλλειψης κράτους προνοίας στις ΗΠΑ, παρουσιάζει (ατυχώς) μια ειδηλητική εικόνα της κατάστασης στη Γαλλία, την Βρετανία και την Κούβα: δεν κρύβει ότι γυρίζει μια προπαγανδιστική ταινία. Τι λείπει από τον Μάικλ Μουρ: η γενική μόρφωση δεν είναι παρά ένας «μέσος» Αμερικανός από το Φλιντ του Μίσιγκαν. Τι δεν λείπει: τα *balls*. Καμιά φορά, ξέροντας την αμερικανική κοινωνία, το καθεστώς και την μαζική ψυχολογία των Αμερικανών, φοβάμαι ότι θα τον δολοφονήσουν. Σοβαρολογώ.

Αισθάνομαι ότι η μουσική θα με σώσει από την περιρρέουσα βλακεία και αγριότητα. Τι ακούω: *Songs for the Deaf* των Queens of the Stone Age, *Riot City Blues* των Primal Scream. Ήσφονικά, οι τίτλοι ακούγονται σημαδιακοί.

Σε e-mail που έλαβα εξ αιτίας ενός μικρού βιβλίου γύρω από τον εθνικισμό (το γράψαμε μαζί με τον Ηλία Ιωακείμογλου): «Όσο γερνάς, αντί να συμμορφώνεσαι, χειροτερεύεις!» Απάντησα: «Δεν γερνώ. Έχω καθηλωθεί όπως ο Όσκαρ Μάτσερατ στο Ένεκεδένιο ταμπούρλο. Ο Όσκαρ, κραυγάζοντας και χτυπώντας το ταμπούρλο του, έκανε τα αντικείμενα να θρυμματίζονται. Μακάρι να μπορούσα να το κάνω το ίδιο.»

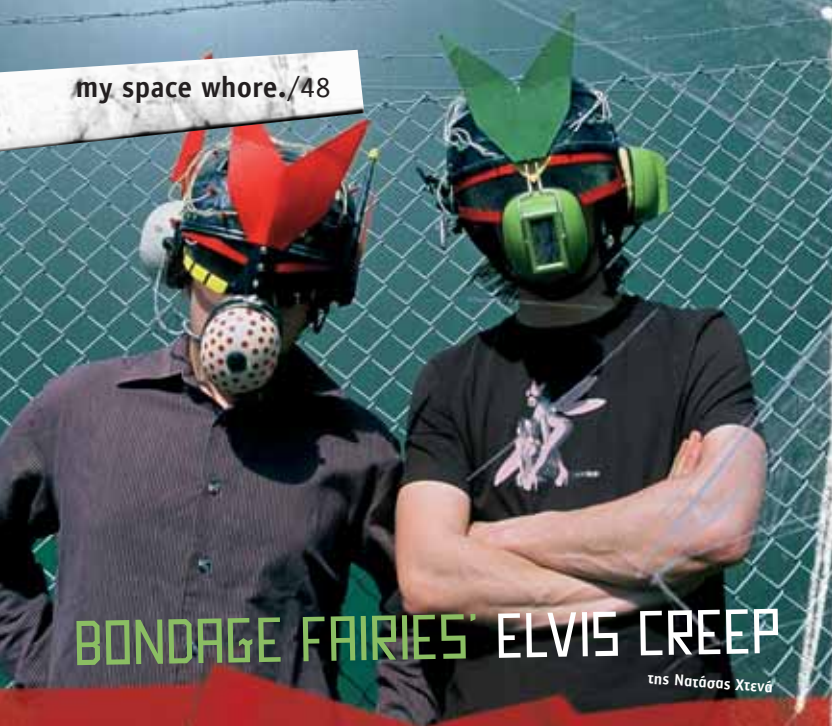
ΟΚΤΩ ΣΚΕΨΕΙΣ

Κυκλοφόρησε η βιογραφία του Τζορτζ Μπους με τίτλο *Dead Certain*. Μεταξύ άλλων, ο Μεγάλος Ηλίθιος λέει: «Έχω εύκολα τα δάκρυα». Όταν δύο από τους ισχυρότερους ηγέτες στον κόσμο είναι ο Τζορτζ Μπους και ο Νικολά Σαρκοζύ, σκέφτομαι ότι τα πράγματα θα χειροτερέψουν πολύ προτού καλύτερψουν λίγο.

Δεν θα συνηθίσω ποτέ την έμμονη ιδέα των Γάλλων για τις διακοπές τους. Προτού φύγουν μιλάνε (επί ολόκληρους μήνες) για το πού θα πάνε, όταν επιστρέφουν μάς περιγράφουν πού πήγαν. Η ιδέα τους για την Ελλάδα: *είναι ακριβή και γεμάτη χοντρούς*. Συμφωνώ αλλιώς προσθέτω: η Ελλάδα δεν είναι πια εκείνη η μικρή τριτοκοσμική χώρα όπου όλα ήταν τζάμπα και όπου οι άνθρωποι ήταν αδύνατοι επειδή δεν είχαν να πάνε. Οι Γάλλοι, καλὰ θα κάνουν να βλέπουν τα χάλια τους: στην πιο gourmet χώρα του κόσμου, οι έφηβοι τρώνε στα φαστφουττάδικα. Αν συνεχίσουν έτσι, σε λίγα χρόνια θα είναι εξ ίσου χοντροί με τους Έλληνες.

Τώρα που κάνει ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής υπαίθρου, ίσως είναι ευκαιρία για γενική αναδιοργάνωση. Η Ελλάδα πρέπει να επινοήσει από την αρχή τον εαυτό της. Μέχρι σήμερα έχουμε φερθεί ως αποικιστές στον ίδιο μας τον τόπο.

Η ρουμανική ταινία «Τέσσερις μήνες, τρεις εβδομάδες, δύο μέρες» που κέρδισε τον χρυσό φοίνικα στις Κάννες (το 2006), μου φαίνεται χρήσιμο υλικό για όσους αντιτίθενται στην έκτρωση. Ο σκηνοθέτης C. Mungiu δεν έχει ξεκαθαρίσει αν είναι υπέρ ή κατά της αυτοδιάθεσης του σώματος. Σκεφτόμουν ότι, αν έβλεπα την ταινία στις Κάννες, θα είχα την διάθεση να γιουχάρω.

BONDAGE FAIRIES' ELVIS CREEP

της Νατάσας Χτενά

Έχει μια περίεργη ψύχωση με το Χριστό και τον Elvis Presley, ητάρχει τον Bukowski και τον παράδεισο τον φαντάζεται ως κάτι «μη θρησκευτικό», ενώ στη σκηνή τραγουδάει σαν οργιώδες ξωτικό, καλυμμένο με μια μάσκα που θυμίζει... Explorers. Ο "Elvis Creep", έτερο ήμισυ του laser rock duo Bondage Fairies, μίλησε στο Velvet:

Ποια είναι η πιο πολίτιμη μουσική σου ανάνηψη;

Δύσκολο... υπάρχουν τόσες αναμνήσεις, θα έλεγα όμως όταν ανακάλυψα το Θεό και στράφηκα από τη φριχτή techno προς τη rock μουσική. Ο Bob Hund ήταν ο πρώτος αθηναίος μου ροκ έρωτας. Έχω ακόμη τατουάζ του.

Ποια ήταν η πιο αξιοσημείωτη εμφάνισή σου από τότε που ήσουν παιδί;
Δεν ξέρω... ίσως όταν με έπιασε η αδερφή μου να παίζω με τον εαυτό μου. Αυτό ήταν διαφορετικού τύπου εμπειρία. Δεν πρόκειται να ξανασυμβεί, διότι δεν έχω παίξει με τον εαυτό μου από τότε.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Το μίσος και οι αναμνήσεις.

Ποιο πιστεύεις ότι είναι το πιο απαιτητικό στοιχείο κατά τη δημιουργία μουσικής;

Το ότι δεν πρόκειται ποτέ να έχεις αρκετά χρήματα για να πληρώσεις το νοίκι.

Τι σε τρώμαζε περισσότερο ως παιδί και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος;

Ένα κοκκινομάλληκο κορίτσι. Και τώρα... οι κοκκινομάλληδες και οι αρρώστιες.

Θα μπορούσες να κατονομάσεις κάποια πράγματα τα οποία χαρακτηρίζουν τη δουλειά σου;

Όχι.

Πώς θα όριζες την ομορφιά (εννοώ τον δικό σου, προσωπικό ορισμό);
Μισώ την ποίηση, ηυπάμει.

Ποιο είναι το μεγαλύτερό σου πάθος;

Τα περισσότερα πράγματα που καταστρέφουν την υγεία και την οικονομία.

Ποιος είναι ο πιο όμορφος στίχος που άκουσες ποτέ σου;

Δεν ξέρω, πραγματικά. Οι Kinks, οι Residents και οι Grandaddy, όλοι έχουν καλούς στίχους. Όπως και ο Johnny Cash.

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου έχουν ποτέ δώσει;

Μη σταματήσεις να παίρνεις τα φάρμακά σου.

Τι σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Τίποτα αυτό τον καιρό.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Κολλοκατών 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Chorostasio, Σκουληνίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Περασμάγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καραύου 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καραύου | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartsessa, Κολλοκατών 25 (στοά Πραξέλλου) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουληνίου 2, Πλ. Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΞΑΡΧΕΙΑ**: After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Ερ. Μενάνκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχβών 61, | AB, Ερ. Μενάνκη 53, | Γιάννης, Βαλτετσίου 44 | Διηλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδωριού 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχβών 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδωριού 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ**: Τραμ, Μαυρομυχίτη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ**: Braf, Δουκίσσης Πλάκας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ**: Καφένο, Γαβριηλίου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ**: Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφούς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ**: De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ**: Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ**: Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inothea, ηλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουί (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατάκι, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ**: Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΗ**: Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηρίο, Λεονιδίου 1 | Godzilla, Ρήγα Παρισμάδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θέατρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκωρίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παρισμάδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ**: Almaz, Τριτοθέλου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσάνων 42 | Γκαζάκι, Τριτοθέλου 31 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασφώνος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασφώνος 41 | η, Ευπατριδών 7 | Ταρας, Τριτοθέλου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ**: Βάτραχος, Ευρυμειδώνος 3 | Nixon, Αγιοπλάτου, 61B, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ**: Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ**: Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Ερμ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ**: Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ**: Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΑΘΕΗ**: Πιπιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ**: Blue bar, Μεσολλογίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλάνδριου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ**: Αίγιλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** ΚΕΝΤΡΟ: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυχίτη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Κη. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολλοκατών 27 | Σόλωνος Records, Καπλιανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναίου 3, **ΞΑΡΧΕΙΑ**: Το Στάχου, Σπ. Τρικούνη 12 | Clipart, Μνήστη 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδωριού 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Kωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Ερ. Μενάνκη 63-65 | Jinx, Ασκληπιού 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ**: Paloma Negra, Δουλιφίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ**: Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηρόδοτου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βράκι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ**: Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηρώστου 24 | Prime Timers, Ηρώστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΗ**: Central Hair Company, Ρήγα Παρισμάδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηδόνας 9, **ΓΚΑΖΙ**: Lifestyledead, Τριτοθέλου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΔΑΝΑ**: Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ**: Madness Store, Φρύνης 31 & Δομάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δομάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ**: Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ**: Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδροπούτου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ**: Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ**: Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ**: 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπεριδών | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ**: Prime Timers, Σωτήρος Διός 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ**: Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ**: Switch, Κυριαζή 6-8, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ** ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθεροδράκας, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολίτεια, Ασκληπιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΞΑΡΧΕΙΑ**: Πατισσωπυρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ**: Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ**: Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ**: Futura, Βίκτωρος Ουγκό 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ**: Βιβλιοθήκη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ**: Underground, Καραύου & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ**: Ελευθεροδράκας, Κηφισίας 268 | Πατισσωπυρίου, Κολλοκατών 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ**: Fnc, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **ΣΙΝΕΡΓΕΙΑ** ΚΕΝΤΡΟ: Άστρ, Καραύου 4, **ΦΙΣ**: Μικροκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ**: Αιθαυβίλ, Μαυρομυχίτη 168, **ΚΥΨΕΛΗ**: Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101), **σχοιές** ΚΕΝΤΡΟ: Σ.Ε.Α., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ**: Βακαλό, Λόμπου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ**: Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΗ**: Akto, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ**: Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ**: ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ**: Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** ΚΕΝΤΡΟ: The apartment, Βουλής 21, | Καπνός Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκαλη 1, **ΞΑΡΧΕΙΑ**: Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωδόκου Πηνύς 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ**: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλάντα Τούντα, Αρματολίων & Κηφίων 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυχίτη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ**: Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ**: Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καίφραγιάν, Καψήλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ**: Bernier / Eliades, Επταχάκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μπασίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ**: Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκό 15, **ΨΥΡΗ**: a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρθολομαίου Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφιστών 6 | Xippas Gallery, Σφορικής 53Δ | Α.Δ., Παηδόνας 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ**: Επί Κολωνά, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ**: Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ**: Το Μήλο Τεχνόπολης, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ**: B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα**: Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης**: TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ**: Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αιμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ**: Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακονοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ**: Lemon, Περσινόρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ**: Obbi foto gallery, Αντανοπούλου 6, **ΧΙΟΣ**: Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτφίδη 4, **ΧΑΛΚΙΔΑ**: Azul, Αγίας Νικόλαος, Μπουρτζή

TELEVISION PERSONALITIES & The Callas

Σάββατο
20.10
GAGARIN 205

Live Music Space

Doors open 21:00

εισιτήρια προπωλούνται:

METROPOLIS **TICKET POINT** TICKETHOUSE, VINYL
FUN HOUSE RECORDS (Ανδρέα Μεταξά 12)

Κυριακή 21.10 acoustic set
TIKI Athens (ex Deluxe - Φαλήρου 15)

**GUARANTEED WATERPROOF MATERIALS
AND CONSTRUCTION. PREMIUM DURABLE,
LEATHER. RUSTPROOF HARDWARE, RUBBER
LEG OUTSOLE FOR TRACTION WHEN WET.**

THE YELLOW BOOT

Timberland Make it better.